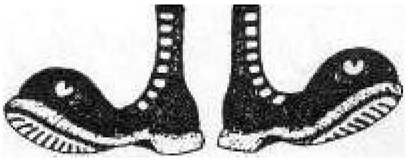
Barkókefe

fanzine

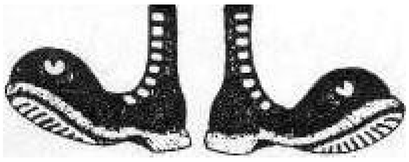
2.szám

2010.nyár

Oi!

Bátran nevezhetem „tisztességes, de csúfos” bukásnak az első számot. Nem száz példány ment el, de nem is hetvenöt. Szerintem ez hatalmas probléma: felesleges a reklám, ha az ország összes koncertjén disztróznék, se találna több gazdára a lap. Korábban már megfogalmazták előttem, de akkor is leírom (nem a saját szavaim következnek): a magyar Oi! színtér csak Szomáliát előzi meg a legkorruptabb, leginkább az öngyilkosságra hajlamosabb, legdinamikusabban fejlődő országok listáján, tehát igencsak az utolsókat rúgja. Talán senkinek sem okozok meglepetést azzal, ha azt mondom, már a crustok is többen vannak, mint mi, bár lehet, hogy ez eddig is így volt. Valaki azért nem vesz nyomtatott újságot, mert elég neki az internetes cikkeket elolvasni, persze nem kötelező támogatni a színtér ezen részét, de ha már ennyit se tudunk önerőből megtenni… miért is panaszkodok? Felesleges. Abban reménykedek, hogy senki sem olvas bevezetőket, pedig ez az egyik kedvenc részem egy fanzine-ban, és sajnálom, hogy sok szerkesztő erről megfeledkezik. Mármint arról, hogy bevezetőt írjon. Vagy ha mégis, csak a sablonos szöveg jön (támogassátok a színteret, nélkületek nem lennénk stb. stb., vagy leírja, hogy kiknek mond köszönetet, mi az újság tartalma: ez mind faszcibálás). Na mindegy. Tehát a csúfos jelzőn kívül azért kaptam pozitív kritikákat, igaz, ezek kimerültek a fasza lett a zin meg a király lett meg a jó lettekben, de hát ez még mindig jobb, mint a semmi. Építő jellegű kritika nem sok érkezett, ezt betudom annak, hogy az újság tökéletes.
A fanzine egyik legeredetibb felhasználása: egy pesti albérletben négyfelé hajtogatva támaszték egy ágyláb alatt, hogy az egyensúlyban legyen. Ez a szám eredetileg eltűnt (gazdájának új lett küldve), s a megtalálás után jutott erre a nemes sorsra. De még mindig jobban járt szegény papír, mintha azon tolvaj kezére jutott volna, aki 10 számot lovasított meg tőlem. Konkrétan az egész táskám ellopta, benne még néhány, egyéb, ritka fanzine-nel (szerencsére azóta mindegyik pótlása megtörtént – annyira mégse ritkák?), a szavazás első fordulójának igazolólapjával (emiatt nem tudtam menni szavazni ha ha ha – vicc az egészben, hogy nem is kellett volna magammal vinni az igazolást, mert kocsival hazaértem hajnali 2-re, de ezt akkor még nem tudtam), meg volt benne barackpálinka is. Ironikus, hogy pont a táska letétele előtt mondtam, hogy ááá, itt biztos jó helyen lesz, a múltkor se tűnt el, hát addig járt a korsó kútra, míg be nem vezették a csatornarendszert. A rablónak üzenem hogy KURVAANYÁD!!! de azért a belépőt befizette a koncertre.
„Ez egy sárp bolt?” – hangzott a kérdés egy almától, amikor társával átlépték a Teenage Riot bolt bejáratát egy ködös tavaszi napon. Szkinhed dolgokat kerestek, az eladó rámutatott a Barkófaszomra. Elkezdett benne lapozgatni, de sajnos nem vette meg. Viszont befizetett egy 4-Skins felvarróra. Úgyhogy igen, büszke vagyok rá, hogy a sötét oldal keze ügyébe is eljutott az első szám! Celeb lettem? Egyébként nagyon underground a lap terjesztése és árusítása, az interneten és rajtam kívül a Wave és Teenage Riot boltokban kapható, meg egy szentesi disztróban. E csekély helyek számát nem tudom be a népszerűtlenségnek. A Hard Skinnek sincs se honlapja, se MySpace-e, postai/telefonos elérhetősége is alig (nekik az internet nem az utca hangja), mégis jól fogynak a lemezeik és még jó arcok is. Aki elküldi ímélben, hogy melyik csapatnak szurkolnak, annak nyereménye egy Millwall Brick!

Ja, A gyűlölet tényleg jó film. El kellett mennem nyugatra ahhoz, hogy ezt végérvényesen megtudjam. Átléped a határt, mászkálsz egy nyugat-európai városban éjszaka-hajnalban, és megcsap a felismerés. Ezt most miért mondta? ímél: **noesarm@gmail.com**

Coimbra

myspace.com/noesarm

AKTUÁLIS

Gyászhír: elhunyt Kevin Geddes, az Oxblood gitárosa március 1-jén, öt nappal 31. születésnapja előtt. Halálát szívproblémák okozták.
Nyugodj békében, Kevin!

° °

Szeptember 25-én kerül megrendezésre a Dürer kert kistermében a Teenage Riot fesztivál névre hallgató este, amelyen 11 zenekar gondoskodik a jó hangulatról. A koncertek 18.00 órakor kezdődnek, fellép a **Can't Break Me**, a **Positive Mind**, a **Garga Pitic**, a **Last Minute**, a **Hellfreaks**, a **Wroongg!**, a **sNOBS**, a **Tisztán a Cél Felé**, a **Witkin** és a **Red Cards**, a koncertek kb. hajnali fél 2-ig tartanak. 18.30-ig a belépő 1000 Ft, ezt követően 1400 Ft. Mint látható, ez a nap a különböző stílusok napja lesz, hardcore, crust, ska, punk és Oi! zenékkel, ami biztosítja a szélesebb körű látogatottságot. **http://www.myspace.com/teenageriotrecordsbp**

° °

2 év után ismét európai turnén a Corps! Az ausztrál streetrock fenegyerekek utazását a magyar illetőségű Scampkid Records szervezi, akik ezért hajlandóak voltak ismét beregisztrálni a MySpace felületére. Előreláthatólag tizenkét időponttal riogatják az európai whiskey-csapolók bárjait és molesztálják asszonyaikat Hollandiától Csehországig. Bécsben szeptember 8-án játszanak, ahová nagy valószínűség szerint mi is kiutazunk. Autóval vagy vonattal, ez még kérdéses, de mindenképp szeretnénk ott lenni, talán nem lehetetlen. A zenekar idén adja ki új albumát Bottle of Rock 'n' Roll címen. Az MCD a Rebellion, a 7" a Bandworm pátyolgatásában kerül a disztrókba.

http://www.myspace.com/scampkid

° °

DUBLIN DRUNKARDS THE SULTANS

Három és fél új magyar Oi! zenekarral büszkélkedhetünk! Legyen inkább három és kétharmad, mert a dublini illetőségű **The Sultans** három tagjából kettő magyar, akik a Derkovbois legénységéből kerültek ki. Jó néhány számot írtak már, s feldolgozták egy Böiler-nótát is. Ha minden jól megy, decemberben hazalátogatnak, s az SCHC fesztiválon is játszani fognak. Hogy ezenkívül még hol (Székesfehérvár, Punkkarácsony is felmerült), az csak a szervezőkön múlik. A csepeli **Recyclers** (mint azt a neve is mutatja) egy cover group, olyan számokat dolgoztak fel, mint az Utolsó villamos, a Wonderful World, a Chaos, az I'm Forever Blowing Bubbles, a Nation on Fire vagy a Watch Your Back. Ha jól tudom, eddig egy fellépésük volt (amin ott is voltam). Az egri **Barleypop Kids** a magyar Derkovbois és a német Loikaemie öröksége, ha meg kell említeni rájuk nagy hatással lévő bandákat, akkor ők azok. Az énekesről a hangja alapján nem mondanád meg a korát, eléggé karakteres, mondhatni már-már karakán. Ők is játszanak feldolgozásokat, de elég sok új számuk van. A demójuk egyelőre garázs, de ne felejtsük, hogy sokan így kezdték. Nekik is egy fellépésük volt eddig, a debütáló Black Machine buli, ahol egy másik új zenekar is képviseltette magát, mégpedig a fővárosi **Red Cards**. Ők a Discipline-hooligan vonalon mozognak, pörgős streetrock muzsikával. Nálam a számaik már most slágerek, főleg a Külvárosi Kép és az Utolsó Pillanat. Sajnos ezek a zenekarok elég kevés fellépési lehetőséget kapnak, remélem, ez a jövőben változni fog! Oi! ain't dead in Hungary! Csak takarékra van állítva…

http://www.myspace.com/redcardshungary http://www.myspace.com/barleypopkids
http://www.myspace.com/thesultansdublin

V. E. P.
DRUZINATA

Interjú egy kevésbé ismert kelet-európai Oi! bandával, akik Szkopje városából származnak.

Macedóniaiak vagytok. Ez nem egy ismert színtér, mesélnél róla bővebben?
Először is szeretnénk köszönetet mondani az interjúért! Ez az első, amit adunk (és reméljük, nem az utolsó), sok sikert kívánunk a zine-edhez! Itt a színtér egy szar, csak Szkopje az, ahol van néhány koncert, máshol egész évben jó, ha 3-4 összejön, két szóban összefoglalva: fos színtér! A múltban több zenekar volt, mint most. Ma van 5-6 Oi! zenekar az egész országban, s néhány punk. Több a skapunk banda, s vannak ilyen okádék melodikus szarok, de hát ők csak trendi fostalicskák.

Ahogy elnézem a koncertképeiteket, jó pár különböző kinézetű arc látogatja a bulikat.
Igen, számos stílus képviselteti magát: punkok, szkinhedek, futballhuligánok, ultrák, metálosok, de vannak egyszerű emberek is és még sorolhatnám… néhány dalszövegünk miatt egy-két jobboldali arc is lejön, de nem a szélsőségesek közül. Akiknek tetszenek a számaink, azokat szívesen látjuk!
Milyen gyakran vannak a koncertjeitek? Csak a városotokban játszotok, vagy vidéken, esetleg külföldön is?
Nos, néhány évvel ezelőtt sokkal aktívabbak voltunk, most már nem annyira, mert nincsenek új számaink (de dolgozunk rajta), s a munka valamint egyéb elfoglaltságok miatt hanyagoljuk a zenekart. Sok különböző helyen játszunk, klubokban, ifjúsági centerekben, fesztiválokon… majdnem az egész országot bejártuk, de külföldön még nem jártunk. Talán egyszer.
Ha más városban játszotok, mennyire kell tartanotok az ellenséges szurkolóktól?
Ha ha ha haver, cseppet sem! Nem félünk senkitől, meg egyébként is, bárhová is megyünk, mindig velünk tart a road crew, összegyűlünk 30-an, 40-en így nem féltjük a fogunkat. Tavaly nyáron egy fesztiválon játszottunk Ohridban (turistaváros nagy tóval), s ott voltak a „jó barátaink" Bitolából. Neonácik, a rivális klub, a Pelister szurkolói. A kiscicák csak azt kapták, amit érdemelnek, még ha többen is voltak, mint mi :)

Mit jelent a nevetek?
Druzinata V.E.P., magyarul V.E.P. Barátság. A „V" Vardar Macedónia (a mai Macedónia), az „E" Égei-Macedónia (ma észak-görög terület), a „P" Pirin Macedónia (ma nyugat-bulgár rész). Régen ez mind Macedónia része volt, de az 1912-es bukaresti egyezmény alapján megszállt

minket Görögország, Szerbia, Bulgária, és van, ami ma albán terület.

Az énekesetek huligán? Nem szívesen kötözködnék egy ilyen emberrel…

Ha ha, hát olyasmi. Azt jobban is teszed!

Ha jellemeznetek kellene a hangzásotokat, mit mondanál el?

A 80-as évekbeli punk és Oi! keveréke.

Egyébként milyen zenekarok voltak rátok hatással?

Minden tagunk Oi! és punk zenéket hallgat (a dobosunk ska-t is):

Ace – Combat 84, Condemned 84, Skrewdriver, 4 Skins,

Neno – Laurel Aitken, Desmond Dekker, The Selecter, Toy Dolls, Sham 69, Combat 84,

Savo – The Ejected, Infa Riot, Blitz, A.B.H,

Dare – Motorhead, Ramones.

Ismerek egy srácot Szkopjéből, mutatott egy képet 10 macedón szkinhedről, azt hiszem Loshi Deca Crew a nevük, de nem biztos. Mondta, hogy Szerbiába is gyakran járnak koncertre.

Ember, az a srác én voltam! Körülbelül egy évvel ezelőtt beszélgettünk Soulseeken! Az a kép egy helyi koncert előtt készült, épp iszogattunk és jól éreztük magunkat. A Loshi Deca egyébként egy Oi!-punk zenekar, szintén Szkopjéből, és ugyanannak a csapatnak szurkolunk, amelyiknek a Druzinata. Ha legendás Oi! zenekarok jönnek Belgrádba, sosem hagyjuk ki. Szerbiában nagyon jó a színtér, olyan bandákat láttunk már, mint a Cock SParrer, a Cockney Rejects, az Adicts, a Sham 69, a PTTB, a Condemned 84, a Last Resort és a Section 5. 500-600 kilométereket utazunk 10-12 órán át vonattal csak oda. Rossz, hogy a mi színterünk szar és ilyen zenekarok nem játszanak nálunk…

Mi a helyzet csapatotokkal, az FC Vardarral? Van esélyetek kijutni a nemzetközi kupákba?

A Vardar most az első osztályban játszik, de mély krízist él át. Túl sok a politika a futballban, a futball maffia (a labdarúgó szövetség) birtokolja a focit és pénzt most olyan csapatokon keresztül, akiket a 90-es években alakultak, miközben a nagy csapatok tönkremennek. Nem hinném, hogy bejutunk a BL-be a következő 10 évben… Vissza a futballt a munkásosztálynak!

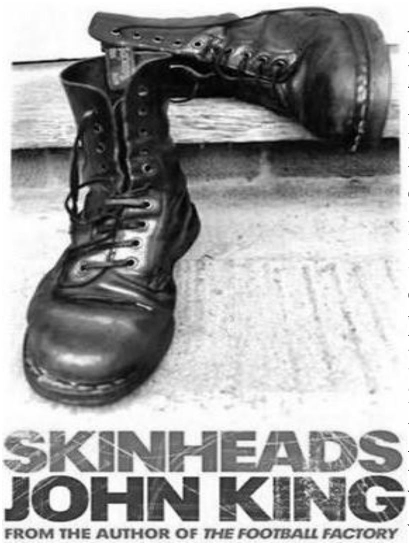
Tudom, hogy van egy demótok 13 számmal, de van más felvételetek is? Szeretem azt az albumot, nagyon jók a számok, még ha macedónul vannak is, és nem értem a nyelvet.

Terveztük, hogy a demóból készül el az első nagylemez, de probléma adódott a felvétellel, ezért ezeket meghagytuk demónak. A dalok általában arról szólnak, hogy mi történik az országunkban és a mindennapokban Szkopjében, továbbá a futballról, ivászatról és a társaságunkról.

Szerveztetek már Macedóniába külföldi zenekarokat?

Mint korábban írtam, nagyon rossz helyzetben van a színterünk, de néhány hónappal ezelőtt alakítottunk egy csoportot, ami koncertszervezésbe fog majd, és szeretnénk vendégül látni külföldi bandákat. Reméljük, a hazai Oi! & punk színtér színe-java is megmutatkozhat majd. Ha egy zenekar játszani szeretne, keressen a **krik_skopje@hotmail.com** címen.

JOHN KING
S K I N H E A D S

A Skinheads egy életmód története, három generációt követve nyomon: Terry English, eredeti ska-fanatikus szkinhed és egy mini-taxi cég főnöke; Nutty Ray, streetpunk szkin és aktív futballhuligán; és Lol, Terry fia, Ray unokaöccse, egy 15 éves kölyök, aki csak most kezdte. Terry beteg, és nem biztos benne, hogy megéri az ötvenet, de életben tartja a zenéje, Angie, a szeretnivaló mod asszisztensnője és a rég bezárt Union Jack klub felfedezése, melyet felújít és megnyit. Miközben Ray a társaságnál taxizik, próbálja kontrollálni dühét – egyetlen megoldás erre a Chelsea-meccsek. De amikor megütközik a hatósággal egy verekedés után, jövőjére sötét foltok ereszkednek. John King hetedik regénye a 40 éves brit kultúrát mutatja be. A szkinhedek nem haltak ki: a kinézet mainstreammé vált, a zenéjüket elfogadták és újra felfedezték, miközben a fiúk a saját, tradicionális útjukat járják. Kivívva a társadalom előítéletét és félelmét, a Skinheads egy csapat valódi, emberi karaktert mutat be, akiket a becsület és a szenvedély vezet, s a kultúra, amit imádnak. Ez az ő történetük.

ESTUARY ENGLISH

Original Skin

Terry English nyújtózott egyet, ásított és a nappali ablakára szegezte tekintetét, ahol az eső csorgadozott lefelé. Szemével követte az ezüst fonalakat, amint oldalvást tolakodtak, szemben a folyással, végül megállásra kényszerültek, fekete könnycseppformává dagadtak, a csalódottság nőtt, haraggá fordult, majd az egész kidurrant és szétterült az ablakon – kétszer olyan erősen. Felemelte a bögréjét és kiitta az utolsó csepp kávét, fejét hátrahajtotta a díványra, és azt kívánta, bárcsak megint ágyban lenne. Nyúzott volt. Lassan gondolkodott, fájt az egész teste. Egy villám csapott le kint, benne April arca jelent meg, haja ázott volt, sminkje elmosódott, füléről gyöngyökben csepegett az eső. Terry számolta a másodperceket, várta a dörgést, majd meghallotta az üres shotguncsöveket három mérfölddel arrébb.
Mindig, ha esett, az April Showers szavakat mondta, most már csak súgta, és amíg nem volt vicces, nem annyira, mint Judge Dread klasszikusa, a felesége mindig mosolygott, és May Flowersszel válaszolt. April sosem hagyta cserben, Terry pedig hallotta hangja dörmögését, érezte parfümje, körömlakkja illatát, ruháinak nyirkosságát. Mindketten szerették az esőt, a vihar durva szakítását a tetőn keresztül, a lejátszó fejének csúszkálását a lemezen. Megfordult és merev tekintettel nézte April fotóját, ami fekete keretben állt, érezte az évek zárványát, ökölbe szorította jobb kezét olyan feszesen, hogy az alkarján lévő tetoválás megnyúlt, a Union Jack már-már készen állt a szétszakadásra. Arca eltorzult, de Aprilé fintorgott, szőke haját megérintette a nyár fehér fénye, a tiszta, kék szemek szerelemmel teltek meg. Minden lehetséges volt. Úgy szerették a napot, mint az esőt, és ez egy jó dolog volt. Ez volt Anglia. Sose tudtad, mi következik.
April csókot lehelt, Terry tekintete pedig elmélyedt: a gyógyszer csúnyán becsapta.
Felállt, megtörte a varázst, átment a hátsó ajtóhoz és kinézett az ázott füvön keresztül a ház mögötti mezőre, ahol a föld rejtve volt az úttesttől fák, páfrányok és földi szeder sűrű falával, jobbján túlnőtt galagonyasövény lila madzagokkal, mögötte kontármunkával kiásott vizesárok, a másik két oldalt

pedig házak töltötték ki. Bobot és Mollyt kereste, s meg is pillantotta őket pajtájukban, ahogy a kopott tető alól nézték, ahogy az eső táplálja a réti füvet. A két ló közül Bob volt az idősebb, erős és előkelő, uralkodó megjelenéssel. Molly fiatalabb volt, kisebb és sokkal fürgébb, s Terry örült, amikor a kanca rápillantott Bobra, amikor az nem figyelt oda, de ha kinézett az istállóból, Bob úgy érezte, mintha fogoly lenne. Legalábbis Terry így képzelte el. Szerette nézni lovait, a normális mosolya mindig visszatért. Szomszédai újak voltak, a lovak biztonságban, cukorral és répával etette őket. Jó volt itt élni. Szerencsés ember volt.

A férfi jól állt anyagilag. A lakáshitel háromszobás házára ki volt fizetve, saját cégét működtette, és pénze is volt a bankban. Jegyezd meg, hogy megkeresett minden pennyt, régimódi melós volt, s akkor volt a legboldogabb, ha a kocsmában ülhetett a haverokkal, sörrel a kezében és klasszikus ska-val a zenegépben, várva a futballt, biliárdozva és jókat nevetve a srácokkal. Ő azonosította először Aprilt, amikor agya felmondta a szolgálatot. A felesége volt az ambiciózus, aki nyomást gyakorolt rá. Ők azonban sohasem változtak meg. Terry érdeklődése ugyanaz volt, mint tinédzserkorában, és nehezen hihető, hogy ötvenedik évéhez közeledik. Magát azzal hitegette, hogy nem érdekli. Voltak fontosabb dolgai is, amin gondolkodott. És különben is, épp elég unalmas tizenévest és mozgékony öreget látott, hogy tudja, az számít, hogyan élsz, és hogy viselteted magad. Egy tizenöt éves fiú tízszer okosabb lehet, mint egy hetvenes pojáca, viszont egy nyolcvanéves néni sokkal pimaszabban is viselkedhet, mint egy tizenhat éves lány.

Az élet mindig olyan volt, ahogy te alakítottad, Terry pedig igyekezett a legjobbat meglátni az emberekben.

Lecsukta szemeit, készen arra, hogy elaludjon, habár tudta, be kell mennie a munkába, hogy ellenőrizze, minden rendben megy-e. A tegnapi nap szabad volt, és főnöknek lenni azt jelentette, hogy felelőssége van. A betegség elszállt, sóhajtott, és fiára, Laurelre gondolt, remélte, hogy minden rendben lesz vele. Korán elment otthonról, Terryt pedig az foglalkoztatta, mit csinál, hol van most. Két húszas éveiben lévő, már letelepedett lányai mellett csak Laurel volt az, aki miatt aggódnia kellett. Csak tizenöt volt, s a srácok ebben a korban már nagy bajokba is kerülhetnek. Terry tapasztalatból tudta ezt, és örült, hogy az élet könnyebb, mint régebben, mára az agresszió és a düh elszállt a fiatalokból, ennek ellenére mégis kétségek gyötörték. Ez persze természetes volt. Nehéz egy olyan kölyöknek, akik anya nélkül nő fel.

A telefon csengett.

- A hívott szám *456*.
- Terry, te dagadt fasz, mássz ki az ágyból.

Régi barátja, Hawkins volt az, aki neki dolgozott húsz év buszvezetés után, hosszú órákon keresztül fuvarozva öregeket le Bognorba és Selsey Billbe, Dave Harrist és csoportját pedig Leedsbe és Leicesterbe. Hawkins örül, hogy taxit vezethet, miközben a cég többi sofőrjét régi történetekkel szórakoztatta a fiatalkorukból. Mesékkel, melyek olyan nagyra nőttek, hogy Terry már fel se ismerte magát bennük, s fikcióként hessegette el azokat. De mindenki élvezte a szociális történeteket, főleg a fiatalok, akik büszkék voltak rá, hogy a hagyomány egy része lehettek.

– Fent vagy már?
– Persze.
– De nem látlak itt, hogy vernéd a faszod.
– Én nem.
– Biztos a hátsó ablaknál állsz és Angie-ra gondolsz, ahogy a lepedőt gyűritek össze.

Terry átnézett a vállán, és rájött, hogy a barátait öreg korsóknak képzeli, akiket legszívesebben az ablaküvegnek dobna.

– Most miért csinálnám ezt?
– Gyerünk már, haver, hisz' ő is ezt akarja.
– Tégy egy szívességet, kérlek.
– Te kibaszottul vak vagy. Annyit képzeleg rólad, hogy az már-már erkölcstelen. Szegény lány azt se tudja mibe ártja magát, ugye?

Terry látta Aprilt felpattanni, amint először javította ki a férfi Sta-Press nadrágját. Később a Big Nine-t dúdolta, ha olyan kedve volt, hangsúlyozva a dalszöveget is. Szerette Aprilt és Judge Dreadet is, de Hawkinsnak mindig a szexen járt az esze. Frissen tért vissza Thaiföldről, túl sok időt töltött a seregben.

– Elég idős vagyok, hogy az apja legyek.
– Mennyi a különbség? Tizenöt év?
– Körülbelül.
– Tizenöt év. Ő most 34.
– Semmi dolgom vele.
– Vegyél be pár Viagrát és rögtön lesz.

Hawkins elkalandozott, Terry pedig megmakacsolta magát. Ásított egyet, mire a cimbora megértette a lényeget.

– A The Rising Sunban leszek fél 4, négy körül. Találkoznom kell egy ürgével a pólók ügyében, amiket Thaiföldről hoztam. Hogy tetszik ez a korai kezdés?

Terry felélénkült.

– Szólj, ha úton vagy, majd hamarabb befejezem a munkát.
– Rendben. Most megyek. Van egy utasom.

Egy pillanatra csend lett.

– A fenébe, nézd mekkora mellei vannak.

A vonal elhalt.

Terry fogta a bögréjét és elmosogatta, egy kiadós kis reggelire gondolt. Az orvosa joghurtra és friss gyümölcsre szoktatta, müzlivel, gyümölcslével és minden ilyen egészséges táplálékkal, miközben csak egy belevaló reggeliről álmodozott babbal, virslivel, tojással. Ez volt az egyetlen, amit el tudott készíteni, és még stílusa is volt. Visszament az ablakhoz, az eső már csillapodott, Bob és Molly kimerészkedtek a mezőre.

Begombolva a crombie kabátját, Terry a tükör elé lépett és mosolygott. Elegánsan öltözött és lépést tartott az idővel, mindig frissen vasalt Ben Shermant viselt Levi's farmerrel, haját 2mm-esre vágta. Fiatalkori kinézetéhez képest a különbség a Timberland lábbelije volt, melyet néha munkába vett fel. S hasonlított is a DM modellhez. Azt mondják, minden más a mai világban, de nem minden változott igazán. A szkinhed stílus évekkel ezelőtt felkapottá vált, még ha a kölykök máshogy is nevezik magukat. Cseresznyepiros Doctor Martense az emeleten volt, kipucolva és akcióra készen, és focimeccsre nem is ment másban. DM és fekete harrington. A kombináció nem is lehetne jobb. Eltette brogues cipőit és a tonic öltönyét a különleges alkalmakra, az igazi szkinhed estékre. Szkinhed volt. Egy az eredetiek közül.

Kilépett a házból és beült a Mercedesébe, betett egy CD-t, könnyebbé tette a vezetést, hogy a magnóból a Gun You Down szólt a The Ethiopians előadásában. Hamarosan az Uxbridge-t és Slough-t összekapcsoló úton volt, keresztül George Greenen, jobbra a Five Rivers, falán India zászlója és egy hirdetés világos sörrel, curryvel és meccsnézéssel, balra a The George a maga Szent György keresztjével és néhány tartozékkal, plusz egy vasárnapi sült 6 fontért. Meglátta a rendőröket, és lassított, de nem tudja, hogy a sebességmérők, vagy a zsaruk miatt. A Drill Hallnál bekanyarodott, ahol fiatalon edzett, de a termet lerombolták, helyére panelházakat építettek, és eszébe jutottak azok a dolgok, amiket egyedül nem tudsz csinálni, még csak nem is gondolnál rá. A Salisbury Plain és a Brecon Becons volt az a két hely, melyekre legjobban emlékezett, ott sátoroztak, és nézték a csillagokat, ahogy sosem látta őket azóta.

Terry az apjára gondolt, és arra a mágikus estére a Salt Parkban, de elhessegette a gondolatot, ahogy elérte a csatornát és a vasúti hidakat, s rögtön a főút melletti kis utcákban találta magát, leparkolt az Estuary Cars jelzésnél, s várta hogy A The Business befejezze a Harry May számot, ami felpumpálta őt energiával. Ez volt az egyetlen Oi! szám, amit hallgatott, melyet őrült unokaöccse, a balhémániás gyöngyszem, a Slade hagyomány továbbvivője adott neki. Vigyorgott. A Gun You Down találkozik Harry Mayjel. A szkinhed világ két verziója.

– Jó reggelt – mondta, belépve az irodába.

Örült, hogy ismét itt van, szerette a céget, egyedül gyorsan megunta volna. Az élet mindig arról szólt, hogy legyünk pozitívak és kerüljük el a horrort.

– Helló, Mr. English – mondta Angie –, hogy érzi magát?

Kávészagot érzett, hallotta a rádiót dünnyögni a konyhából, s a radiátor üzenetet küldött, ahogy melegebb fokozatra kapcsolt.

– Fáradtan. Úgy érzem magam, mint egy 24 órás műszakban.

– De azért átveszi az irányítást, ugye?

Angie volt most szolgálatban az irodában, és Terry tudta, hogy többé-kevésbé ő irányítja a céget. Éles eszű és gyakorlatias volt, s bár mindig jókedvű, akár keménykezű is tudott lenni, ha a sofőrökkel kellett foglalkozni. A srácok nem szórakoztak Angie-val. A nő gyönyörű volt, és könnyen alkalmazkodott a cég szigorú öltözködési szabályaihoz. Csillogó, fekete hajával, mely a mod stílus szerint volt vágva, tökéletesen megfelelt a cég elvárásainak.

VÉGE

ON THE ROAD
r o v a t

NAGYSKALAND

Esztétikai és elvi okok miatt nem tiszteltem meg jelenlétemmel a 2007 után újjáéledő Skaland fesztivált. Egy országos cimborám azonban meglátogatta a rendezvényt, így őt faggattam, hogy milyen is volt a hét a ska és a reggae zene jegyében. A következőkben Miki véleménye olvasható!

Hogyan voltál megelégedve a szervezéssel? Mit hiányoltál?
A szervezők részéről a helyszín kiválasztása tökéletes volt. A kislődi kalandpark ideális egy ilyen fesztivál lebonyolításához. Respect a „Skaland crew-nak”(vagy mi a nevük), mert bevállalták a rendezést, mivel a szervező cég a rendezvény előtt fél nappal lemondta az egészet rossz időjárásra hivatkozva (végig jó idő volt). Viszonylag drága volt az 5 napos bérlet – 9000 Ft, 2 évvel ezelőtt ha jól emlékszem még csak 3500 forintba került. Rengeteg biztonsági őr volt, szerintem teljesen feleslegesen. Zenei szempontból voltak inkább problémáim. Egyes napokon úgy éreztem magam, mintha Reggaelanden lennék, nem a Skalandon. Az együttesek 70% megegyezett a Reggae Camp-es felhozatallal. Sok együttest hiányoltam, nem sorolom fel őket, mert felesleges. Összességében inkább plusszos a szervezés mint mínuszos, mondjuk nekem nincs olyan magasan a léc mint neked ☺.
Hogyan láttad a fesztivál alapszolgáltatásait (zuhanyzók, WC-k, elsősegély sátor, bolt, kocsma, sátorozási hely stb.)
Nos, az alapszolgáltatásokkal nem volt para, zuhanyzók illetve a WC-k igényesek voltak, minden nap takarították őket (a banános szappan is kurva jó volt ☺).
Elsősegélysátor nem volt, a „sérülteket” a főépületben látták el. A fesztiválozók közül senki nem sérült meg, túl részegek voltak ahhoz. A kalandparktól a bolt kb. 15-20 perc sétára van, tipikus olcsó, falusi kisbolt kedves eladólánnyal ☺. A kocsma, a bolt és a pizzéria 20 méterre voltak egymástól. Sátorozó hely is tök jó volt. A Kalandparkon belül viszonylag drága a sör és a kaja.
Mennyire használtad ki a kalandpark szolgáltatásait? Eléggé le tudta kötni az érdeklődésed?

Ha jól emlékszem első este Pocokkal kipróbáltuk az egyik gyerekeknek való akadálypályát, olyan nagy élményt nem okozott. Ja, meg egyszer fociztunk a műfüves pályán. Rengeteg játék van, gondolom senkit nem érdekel, hogy milyenek ☺. Két játékot kipróbáltam volna, a „lézerharcot” (nagyon jól hangzik ☺), a másiknak nem tudom a nevét. Az a lényege, hogy felfújnak egy gömböt amibe be lehet bújni, belöknek a vízbe, és ott lehet mókázni.(lehet a gyerekeken kívül ez csak nekem tetszik ☹.
Lovagolni nem volt kedvem Lovason látok elég lovat, ja, meg volt egy csomó állat amit lehetett etetni meg simogatni. Egyszer megpróbáltam horgászni, de hamar rájöttem, hogy ez nem az én sportom.
Mi az, amiből sok volt a fesztiválon, mi az, amiből kevés?
Sok: hippi, szúnyog, reggae együttes, batikolt ruha, hínárhajú. Kevés: ska együttes.
Mi a véleményed a közönségről? Ismerték-e a zenekarokat (tehát hogy valaki csak egy zenekar miatt ment le vagy tudatosan volt ott egész héten), tudtak-e táncolni?
Természetesen Irie Maffián és P.A.S.O.-n voltak a legtöbben. Maffiára megjelentek a semmiből a bebaszott 14-15 éves kislányok, akik végigsikították a koncertet. Szerintem alig volt olyan aki csak egy-két együttes miatt jött volna le. Sajnálatos tény, hogy a reggae együtteseken többen voltak, mint a ska-n. CsizmáSKAndúron meg The Three Teadiesen kb. 20 ember volt. Bezzeg egy fos Copy Conon mindenki. Hogy tudtak-e táncolni??? Nem tudom, biztos, nem azt

figyeltem ☺.

Melyik zenekar okozott kellemes, melyik kellemetlen csalódást? Fedeztél-e fel magadnak új, eddig nem ismert zenekart?

Új együttest nem fedeztem fel magamnak, mivel a ska együtteseket ismertem, a reggae meg nem az én világom, azt meghagyom a hínárhajúaknak.

Számomra legnagyobb felháborodást az okozta, hogy az első koncertes napon az istenkirály Ladánybene miatt játszott öt (!!!) együttes 10 perceket. Színpadra léptek a „nagyok" akik kb. 50 percig hangoltak majd 40 percet játszottak. Ahhoz képest, hogy 25 éves együttes szerintem kurva szarok. A Kingston Cruisers sokkal jobban érdekelt volna.

A második napon szinte csak ska együttesek voltak, egyedül a Copy Con lógott ki a sorból.

A The Three Teadiest most láttam először, nagyon faszák. Szasza a legnagyobb showman.

Elég korán kezdődött a buli ezért kb. 20 ember hallgatta meg őket. A Skambulance nem volt valami nagy szám. A Kettő-Kettőt régen láttam, de még mindig nagyon tetszik. Idén a CsizmáSKAndúr koncertje tetszett a legjobban. Szombaton az első koncertet lekéstük, mert olcsó volt a „Dühös" kocsma, meg minden korsó sörrel nyertünk egy másikat. A Budapest Riddim Band a dán Mystic MC-vel nem tetszett, a saját számaik sokkal jobbak. Another Day szar volt. Irie Maffia kurva sokáig hangolt, lehet jók, nekem túl popos ☺. Az énekes csaj a koncert közepére esett be, mert inkább Ghána-meccset nézett. És végül jött a P.A.S.O., néha úgy éreztem magam, mintha valami sztárokat látnék, az első sorban 5-6 fotós. Ezen a koncerten táncoltak a legtöbben, jó hangulat volt, sok új szám, egy régi. Ez van, változnak az idők ☺. Minden nap a koncertek után hajnalig soundsystem volt különböző MC-kkel.

Írj egy érdekes sztorit (vagy többet) a fesztiválról, ami a fenti hat kérdésbe nem annyira illeszthető be, de mindenképpen megosztanád az olvasókkal.

Valamelyik nap az unatkozó biztonsági őrök gondoltak egy nagyot és kipróbálták a kötélpályát. Vicces volt, mikor egy 120 kilós szétkokszolt gorilla nekicsapódott a másik oldalon lévő fának, majd visszacsúszott középre. Természetesen a kollégák a partról rengeteg jó tanáccsal ellátták a szenvedő társukat.

Copy Conra sikerült mattolni magam. Koncert közben valami ilyesmit kérdezett az énekes, hogy „ki szeretné ha a következő szám után öngyilkos legyek a színpadon", természetesen én „jelentkeztem", akkor az egész reggae hadsereg fel akart akasztani.

Pénteken lejött a Levi meg a Vöry, velük jól elhülyéskedtünk, nekik külön élményt okozott egy jurtában drogozni ☺.

Na, akkor, ahogy a kérdésben is szerepelt, ez pont ide illik, kibaszott idegesítő volt a koncertek között pofázó, feltűnési viszketegségben szenvedő hínárhajú köcsög!!! Annyira nevetséges volt, a sok hippi meg örült neki.

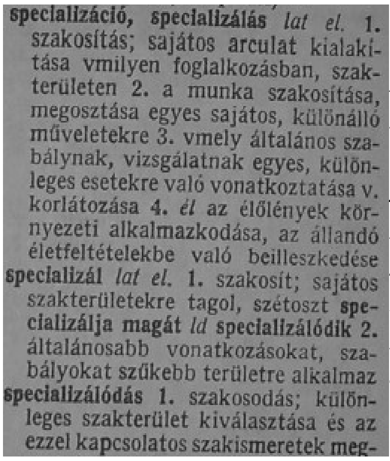
Ja, és kiderült a fesztivál után pár nappal, hogy az előző rendező cég visszautalta a belépő árát, és anno még az ő jegyüket használtuk fel, hogy kapjunk karszalagot, szóval ingyen volt a bérlet.

Lehet néha nem a kérdésekre válaszoltam, nézd el nekem, ja, és remélem a Pocokkal sok azonos és unalmas választ adtunk ☺.

„Pocok" sajnos nem küldte el a válaszokat, ezért nincsenek azonos válaszok, de köszönöm Mikinek a kimerítő leírást!

2010. június 23-27. KISLŐD

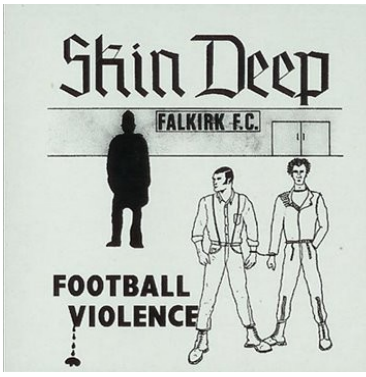

specializáció, specializálás *lat el.* 1. szakosítás; sajátos arculat kialakítása vmilyen foglalkozásban, szakterületen 2. a munka szakosítása, megosztása egyes sajátos, különálló műveletekre 3. vmely általános szabálynak, vizsgálatnak egyes, különleges esetekre való vonatkoztatása v. korlátozása 4. *él* az élőlények környezeti alkalmazkodása, az állandó életfeltételekbe való beilleszkedése **specializál** *lat el.* 1. szakosít; sajátos szakterületekre tagol, szétoszt **specializálja magát** *ld* **specializálódik** 2. általánosabb vonatkozásokat, szabályokat szűkebb területre alkalmaz **specializálódás** 1. szakosodás; különleges szakterület kiválasztása és az ezzel kapcsolatos szakismeretek meg-

SPECIALIZÁCIÓ 3. – BRIT OI!

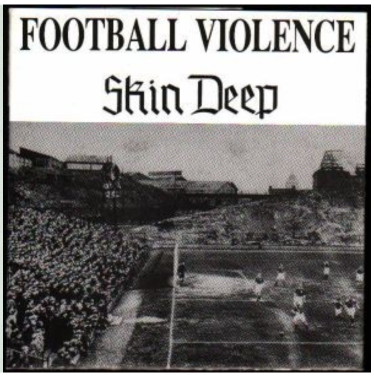
Mi mással folytathatnám a specializációt, mint a „feltalálókkal”. Na, de nem a Cockney Rejectsre, meg a többi ismert zenekarra kell gondolni, mert azokról mindenki hallott már, következzen néhány kevésbé ismert, 80-as évekbeli brit banda, akik elég jól szólnak ahhoz, hogy ne maradjanak ki a fanzine-ből. Illetve a cikk arra is jó, hogy tágítsa az olvasók látókörét: ne csak a legendákat ismerd!

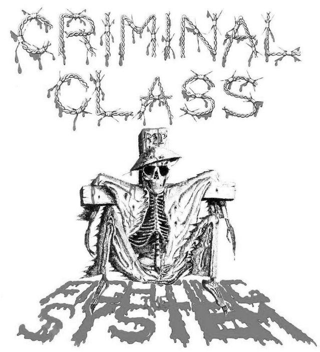
A **Skin Deep** egy rövid életű zenekar volt Skóciában, ami a Falkirk FC szurkolóiból állt. 1982-ben alakultak Lothian nyugati körzetében. 1985-ben adta ki demójukat Football Violence címen az Enemy Records, mely körülbelül 1000 példányban jelent meg, és gyorsan fogyott. Ez a szám elég alacsony ahhoz képest, hogy abban az időben mennyi Oi! lemezt adtak el: a kevés elfogyott lemez a rossz terjesztésnek „köszönhető”, s a kiadó is alulértékelte az albumot. 1986-ban oszlottak fel, amikor az egyik tagjuk munkaügyi okok miatt kilépett, a zenekar pedig nem próbált meg újraszerveződni. 1989-re tehető az album újrakiadása, ezután már egy kisebb ismertséget szerez a 3 éve feloszlott banda, ugyanis négy válogatáslemezen is feltűnnek, ezek: *Made in Britain, Oi! The Rarities (vol.3)*, *The Bright Side of Oi!* és a 100% British Oi! (utóbbi csak 1997-ben jelenik meg).

1985

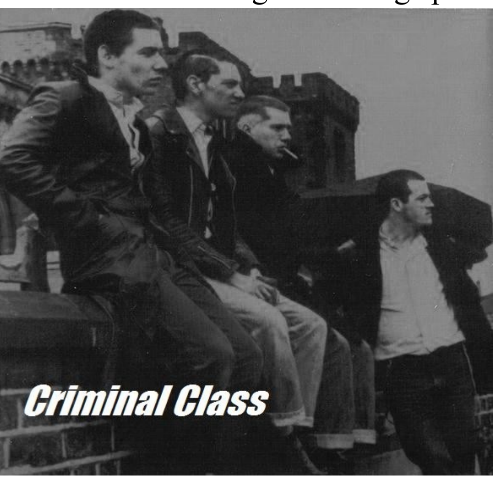

1989

Criminal Class
Fighting The System EP

A **Criminal Class** volt az első kifejezetten szkinhed zenekar. Habár a Skrewdrivernek szkinhed külsője volt 1978-ban, ők csak a divatnak köszönhetően változtatták meg az addig punk kinézetüket. De még a 4-Skinsben sem volt mindenki szkinhed. A Criminal Class 1979-ben alakult Coventryben, s az első Oi! zenekarnak is ők tekinthetők. Az eredeti felállás az énekes Craig St. Leinból, a basszeros Rick Bristowból és a gitáros Gary Meffenből állt. Debütáló koncertjüket még ez év decemberében adták a Zodiac Pubban. Az 1980-as év coventry koncertekből állt, elég gyakran a Crux társaságában. A demójuk 1980 nyarán készült el a Woodbine Street Studiosnál, melynek felvételét elküldték a Garry Bushell-féle Soundsnak, aki annyira fellelkesült, hogy meg is hívta őket az első Oi Conventionre az észak-londoni Southgate-be, ahol a 4-Skinszel és az Infa-Riottal játszottak… volna, de a 4-Skins végül lemondta, helyettük a

headliner zenekar az Angelic Upstarts lett. Ezután került ki a zenekarból a gitáros és a dobos, akiket Bernard ’Berry’ Cunningham és John ’Septic’ Taylor váltott. A második demójuk szintén a Woodbine-nál készült.
Első lemezmegjelenésük 1981-ben történt, amikor a második Oi! válogatásra, **Strength Thru Oi!**-ra kerültek fel. Ez az a lemez, ami összes rajta lévő zenekarnak katasztrófát okozott a júliusban történt southalli balhé miatt. A következő évben kiadták egyetlen kislemezüket **Fighting The System** címmel, mely a Tempest Recordsnál látott napvilágot. Bár a zenekar lassú zenét játszott, a szövegek nagyon is erőteljesek voltak, melyek az angol korrupcióról, a Falkland-szigeteki háborúról, a rendőri brutalitásról, a fekete-fehér egységről szóltak. A banda a 80-as évek közepén oszlott fel, és 2000 után alakult újjá, amikor a Captain Oi! kiadta a Blood on the Streets: Oi! Collection című válogatásalbumukat, melyek számai a kislemezről, a Strength Thru Oi!-ról, demókról és ki nem adott dalokból álltak. A 2000-es évek végére már ismét inaktívvá váltak, tervben volt új számok felvétele, de ebből végül nem lett semmi.

Hallottátok már a **Vicious Rumours** nevét? Remélem. Ők az egyik olyan korai Oi! zenekar, akiknek sikerült aktívnak maradniuk a 90-es évek végéig. A zenekart 1979-ben alakította dél-Londonban az énekes-gitáros John Mundy. Sok tagcseréjük volt, amit csak 1983-ra sikerült stabilizálniuk. Első koncertjüket a Business előzenekaraként adták, de játszottak a 4-Skinsszel és az Infa-Riottal is. A 80-as évek közepére nagy tiszteletnek örvendtek Oi! körökben, miután kiadták **Anytime, Day or Night** című nagylemezüket, mely az Oi! Recordsnál jelent meg 1986-ban. Második lemezük kiadásakor kissé megváltoztak, és más irányba kezdtek kacsintgatni, távol az Oi!-szkinhed színtértől. Állításuk szerint azért, mert nem akartak több erőszakot a koncerten. Ennek ellenére a **The Sickest Men in Town** című LP-jük szintén az Oi! Recordsnál került kiadásra. Később mindkét bakelitet újra megjelentette a Captain Oi!, s kiadta CD-n is őket, továbbá ott van még a 2000-es válogatás, mely a The Best of Vicious Rumours címet viseli. Ezenkívül sikerült számos Oi! válogatásra is felkerülniük a 90-es évek végén és az ezredforduló után. 2001-ben alakultak újra, első koncertjüket Németországban adták. A visszatérés nem tartott sokáig, a tagok hamarosan ismét külön utakat jártak. A zenekar mindig is apolitikus volt, habár John a 70-es évek végén a British Movementet támogatta, s a korai években jó néhány RAC zenekarral felléptek, de később minden politikai oldallal megszakították a kapcsolatot. Eltelt egy újabb évtized, s a banda ismét friss erővel dolgozik! Dübörög, és folyamatosan frissül MySpace lapjuk, decemberben ismét koncertezésbe kezdenek, ezúttal azonban biztosan egynél több koncertjük lesz, hiszen kétszer is játszanak Angliában, valamit Belgiumba és Svédországba is ellátogatnak. Új kiadványuk címe **Farticus**, melyet nem lehet harmadik nagylemeznek nevezni, mivel néhány század eleji amerikai felvétel van rajta, amiket a Generators-féle split CD-re tettek fel, továbbá két élő dal a 2001-es lipcsei koncertről, két klasszikus, valamint három az 1983-as demóról, persze vannak újak is, de túl sok a régi felvétel ahhoz, hogy én másként tekintsek rájuk. Egyébként a svéd Pretty Shitty Town adja ki.

TORGAU

a u g u s z t u s 1 2 – 1 4.

Sosem gondoltam volna, hogy annyi hónapos szigetes tervezés (valamint kétely és idegeskedés) után végül augusztus közepén Németországban kötök ki Európa No. 1. underground fesztiválján. Márpedig ez történt: 12-én kora hajnalban indulás a Bakonyból (a magam részéről már 11-én elindultam egy másik útvonalon), majd csatlakozás a győri kisbuszhoz, ahol összejött az előzetesen megállapított 7 ember, és nekivágtunk a kb. 800 km-es távnak Torgau felé, ami kevés alvás után kimerítőnek tűnt, végül kb. nyolc óra utazás után meg is érkeztünk a helyre. Korrektek voltak a biztonságiak, rövid ellenőrzés után bent is voltunk (az én nagy táskámat meg se nézték, pedig pont abban volt egy üveg, amit nem lehetett bevinni), persze, hogy pont akkor kezdett el szakadni az eső, amikor épp a sátrat állítottuk volna fel. A sörsátor már fent volt, úgyhogy mint az összeterelt birkák, alatta vártuk a jobb időt, ami lassan meg is jött. Egyébként az időjárás végig hűvös volt, napot nem igazán láttunk, bár szakadó esőt is csak ritkán kaptunk, szerencsére az engem érdeklő koncerteket elkerülte. Első nap még jó sok hely volt körülöttünk a sátorok tekintetében, a hétvége felé közeledve ez persze megváltozott. Vicces volt, amikor a kisbusz mögé települt egy német sátor, mert mikor jött a rendező, akkor a buszt állította arrébb biztonsági okokból (ezt most nem taglalom hosszan, a lényeg hogy kipufogó mögött ne legyen sátor), pedig mi voltunk ott hamarabb. Persze, könnyebb a kocsival elállni, de a németek is tekintettel lehettek volna ránk. Ezen az estén csak három zenekar játszott, mintegy beharangozóként. A sátor a korábbi évekhez képest sokkal nagyobb lett, bőven elfért alatta mindenki, aki akart, legjobb tudomásom szerint tele sosem volt.

Bár az első zenekart, a **Johnny Wolgát** meg akartam nézni, végül ebből nem lett semmi, mert a rengeteg disztró és kiadó sátrának kínálatát néztük végig, erre ráment jó fél óra. A legtöbb zenekar egyébként 40-50 perceket játszott, ennél többet csak néhány fő banda kapott. Szóval az elsőről sikeresen lemaradtam, a **Built On Trust** meg annyira nem vonzott, csak a végéből láttam néhány percet távol a színpadtól egy kevés almabor társaságában, a fesztiválra nem kifejezetten a hardcore zenekarok miatt mentem. Az est záró eseménye a **Buster Shuffle** volt, ahol az énekes közben szintetizátorozott is. Nem csináltak rossz zenét, kellemes kis popska hangzást sikerült összehozniuk, az már jobban zavart, hogy a frontember folyamatosan Oi!-oztatta a közönséget, amikor lerítt róla, hogy ezt máskor, más koncerteken, más közönséggel nem szokta csinálni, értsd: egyik se volt épp rövid hajú. A sztárallűröket leszámítva tényleg élvezhető kis show-t csaptak, bár szurkoltam neki, hogy amikor felugrik a szintetizátorára és lábbal nyomogatja a billentyűket, ugyan essen már el, de túlságosan begyakorolta a mozdulatokat, egyébként nem is értem, hogy bírta ki a szintetizátor, mert szokatlan mozdulatokat tett vele. Valószínűleg korán járhatott még az idő, hiszen eleget játszhattak, nem is tudom hányszor jöttek még vissza, de már olyan fáradt voltam, hogy szokás szerint előjött az állva majdnem elalvás, ami szemhunyáskor hallucinációt idézett fel. De kibírtam még valahogy, annyira nem volt rossz a zene. Lefekvés előtt még elfogyott egy kevés whisky kólával, aztán nyugovóra tértünk, ez volt az az éjszaka, amikor még a legtöbbet aludtam, ami kb. 6 órát jelentett. A tulajdonképpeni rendes, teljes első nap délelőttje és kora délutánja városnézéssel telt. Torgau főtere nagyon szép, nekem Rozsnyó központjára hasonlított, csak kicsiben, a több százéves épületek pedig egész jó állapotban voltak. Az ebédet egy 2 éve bejáratott döner kebabosnál töltöttük el, és itt ragadnám meg az alkalmat megkérdezni, hogy nekem ki fizette ki a döner burgeremet? Mert elmentem folyó ügyeim intézni, mikor kijöttem, akkor meg már mindenki indulásra készen állt, köszönés közben én meg csak beálltam a többiek közé, azt hittem,

valaki fizetett helyettem, de az is lehet, hogy csak megfeledkeztek róla, hogy tőlem is elkérjék a számlát, úgyhogy nagy a valószínűsége, hogy végül semmit sem fizettem! Ne szólj szám…

Még ugyanezen a napon ellátogattunk az Elba partjára, és a várral szemben készítettünk néhány csoportképet. Közvetlenül mögöttünk egy Napóleon-kori katonai tábor állt, az épület „parkja" adott helyet a Total Oi! fesztiválnak. A kapun előbb nehezen jutottunk be, de bentről kiszólt egy lány, aki nagyon korrekt és segítőkész volt, gondolkodás nélkül körbevezetett minket az épületben. Maga a „börtön" mára underground zenei, kulturális központtá vált, ott van egy zenekar próbaterme is, bent egy ódon szobában kialakítottak még egy galériás szerkezetű fekvőhelyet, ahol a turnézó zenekarokat szállásolják el. Németország szerintem tömve van ilyen helyekkel, itthon ha egy lenne, már annak is örülhetnénk, pláne muzeális értékű, több száz éves épületben. A falon igényes Adicts és Clash freskók, egy szoba kitapétázva több tucat plakáttal, kiépítettek egy kocsmapultot is, underground szempontból ez az építmény 10/10-es. Sikerült néhány magyar zenekar kontakját is odaadni (az „idegenvezető" lány külön kérte, hogy írjunk neki bandákat).
Elérkezett a kezdési időpont, ezért szépen lassan visszamentünk a fesztivál területére. Az előzetesen beharangozott szombati **Argy Bargy** végül péntekre került át, így velük kezdtem a napot, még ha voltak is előtte egyéb bandák, akik nem igazán mozgattak meg, nem is emlékszem, melyiket láttam (ez köszönhető a program átszervezésének, illetve, hogy sok zenekarnak nem volt kint a zászlója, és ha nem ismerted őket, nem tudhattad, ki játszik most), ezért kezdem az angolokkal. Ők azok, akik felvételen nagyon jól szóltak, most pedig itt volt az ideje, hogy ezt élőben is tesztelhessem. Elsőként nálam negatívum volt az énekes Slade pólója, de nem kellett odanézni. Örültem neki, hogy a számok nagy részét ismertem, tulajdonképpen legtöbb kedvencemet el is játszották. Közvetlenül mellettünk áll és nézte végig a koncertet a Cock SParrer néhány tagja, valamint egyéb ismertebb arcok. Kicsit furcsálltam, hogy az egyik, láthatóan angol csóka sorra hozza az italokat a CS tagjainak, akit akár csicskásnak is nevezhetnék, de később kiderült, hogy a látott személy az Urban Scum tagja volt (mellesleg 40-en felül), tehát a fenti szót inkább hanyagolnám, és beszélek tiszteletről a londoniak iránt. A koncert végén természetesen eljátszották a zenekarnak nevet adó számot is, amire a SParrer gitárosa, Mickey Beaufoy ment fel a színpadra, s adta elő az Argy Bargy gitárosával a dalt, előbbi fogta le a húrokat, utóbbi pengetett. Ez a produkció feltette a koronát az egész koncertre, hiszen elég csak az énekes hangjára gondolni, és arra az erőre, ami megmutatkozik a zenekar hallatán, s mindjárt tudjuk, hogy nehezen felejthető előadásban lesz részünk, így is volt! Koncert után sikerült a SParrer néhány arra kószáló tagjával közös képet készíteni, akik nem azok a backstage-be zárkózó, nagyképű sztárok voltak, hanem igenis nyitottak a rajongók iránt.
Ezután ismét rövid szünet következett számunkra annak okán, hogy kevés érdeklődést mutattunk a hardcore zenekarok iránt, szóval rövid borozgatás után csak a **Volxsturm** kezdésére mentünk vissza. Ilyenkor sajnálhatja az ember, hogy nem tud németül: azon kevesek között marad a sátor színpadánál, akik nem éneklik a dalokat. Erre még rátettem egy lapáttal, hogy két számukon kívül nem is ismertem a többit, persze azóta ezt lassan pótolom. A tömegnyomort elkerülve oldalt helyezkedtünk el, de jól ráláttunk mind a színpadra, mind a küzdőtérre, így mondhatjuk, hogy nagyon sok ember volt bent, és nem épp azért, mert unatkoztak volna. A németek pörgős Oi! muzsikát játszanak rengeteg singalonggal, ami meg is mutatkozott, mikor egy-egy refrénnél több tucat kéz emelkedett a magasba, és énekelték a számokat magukról megfeledkezve. Egyébként a fesztivál után nézve a képeket vettem észre, hogy a mellettünk sátrazó németek (akikről azt hittük, nincs is karszalagjuk – csak úgy lejöttek iszogatni a hétvégére, de egy-kettőn volt talán napijegyes szalag) az első sorban nyomultak valami zászlót lengetve, ez persze csak számunkra volt érdekesség, egyébként nem nagy dolog. Jó 50 percet játszhattak ők is, ami egy nagyon erőteljes 50 perc volt. Persze semmi furcsa nincs abban, hogy ekkora tömegeket mozgatott meg a Volxsturm, hiszen egy több mint 14 éves zenekarról beszélünk, aki nem ismerte őket, annak nyilván szokatlan

lehetett a helyzet, de ezt tudjuk be annak, hogy nem ismertem őket. Korábban nem hallottam felvételen, de utólag mondhatom, hogy játszották a Bi uns to Hus számot, ami akkor is nagyon tetszett, s utólag is jól szól az egyik albumon.

A szemfülesek elindultak korábban, hiszen a szervezésnek köszönhetően a Volxsturm után azonnal (nem is, már a végén elkezdődött) játszott a nagy színpadon a **Perkele**. A mai napig nem értem, hogy a headliner zenekarok között számon tartott svédek miért csak 50 percet kaptak, mint bármelyik korábban játszó banda, de erről a szervezőket kell megkérdezni. Így akik végig ott maradtak a németeken, le is késték az első számot, ami elvileg az új albumról volt egy ismeretlen dal, bár ezt csak YouTube-on követtem le utólag, mindenesetre az utóbbi idők egyik legerőteljesebb száma köszönt vissza a videón. Ezután a Song For You következett, majd szépen sorra a többi sláger, szerencsére nem volt olyan, amit ne ismernék. Bár az elmúlt 1 évben kissé megváltozott a Perkeléről a véleményem, azt hozzá kell tenni, hogy több mint 3 éve meg akartam már nézni őket élőben. Csalódásnak cseppet sem volt mondható a koncert, leszámítva a kevés játékidőt, de állítólag egy-egy klubbulin is csak ennyit játszanak. Valószínűleg rég láthattam róluk friss képeket, a videók pedig csalókák, mert szerintem alaposan megöregedtek, az énekesnek valamilyen furcsa, oldalra fésült frizurája volt, a basszeros pedig körszakállt növesztett, egyébként ezúttal Celtic-mezben mozgott. A magam részéről jó néhány kedvencet hiányoltam, persze ha mindent eljátszottak volna, a koncert másfél órára is elnyúlhatott volna. Az új albumról három dal került fel a setlistre, köztük az előttem ismeretlen, amit először játszottak, ezenkívül az agyonreklámozott We're always coming back, valamint a Forever című, mely szintén ismeretlen a közönség előtt, hiszen nem tették fel sehová sem a számot, de tipikus Perkele-dal, ugyanis a refrént kétszer meghallgatva, harmadszorra már magadtól is tudod énekelni. Azt meg kell állapítani, hogy Chrisnek vannak bizonyos sztárallűrjei, az utolsó szám, a Heart full of pride után lement a fényképező árokba, és pacsizott az első sorral, ami szerintem kissé szokatlan egy ilyen kaliberű zenekartól. Egyébként ezt a számot egy általa vezetett 2 perces közönségénekeltetés követett, ami akkor nagyon jól hangzott, utólag belegondolva viszont ehelyett játszhattak volna még egy plusz dalt is. Argy Bargyn kezdődött, és itt folytatódott az az idegesítő szokás, hogy koncerten állva ez elölről hátra, és hátulról előre közlekedők pont mellettem mentek el, így a hátulról váratlanul furakodtak, az elölről érkezőknek pedig oldalra kellett állni, hiszen inkább menjen el, minthogy előttem maradjon a tömegben. Az meg már csak hab a tortán, hogy az épp rákezdő eső miatt egy esernyő jó 5 méterrel előttem volt, ami konkrétan 80%-ig takarta az énekest, akinek jóllakott óvodás fejét láttam csak végig a testéből (na, nem mintha arra lettem volna kíváncsi, csak zavarta az összképet). Legközelebb jobban kell helyezkedni. Míg mások a Working Classt hiányolták, én a Here To Stayt szerettem volna hallgatni, de egyik sem hangzott el. Végül is, ha minden koncertjükön csak ennyit játszanak, akkor nem mondhatom, hogy pont a rossz időpontot fogtam ki, mert mindenki más is ennyit hallhat csak belőlük. Az este is bizonyította, hogy a németek is nagyon szeretik a Perkelét, érdekes, hogy sehová nem jut el az információ, hogy otthon egyáltalán nem szimpatizálnak velük, sőt, évek óta nincs is koncertjük otthon. A szemfüleseknek ez is jelenthetne valamit, de szerintem a Perkele túl jó zenét játszik ahhoz, hogy bárki is odafigyeljen arra, mi folyik a háttérben.

Ezután egy kisebb szünet következett számomra, míg a **Madball** játszott, régebben még megnéztem volna őket, az utóbbi 2 évben azonban már egyáltalán nem hallgatom a számaikat, így nem is érzek nagy hiányt amiatt, hogy nem néztem meg Freddiéket, arról azonban lemaradtam, hogy például az Argy Bargy énekese, valamint tucatnyi apró skinhead lány táncolta rájuk a szigorú hardcore lépéseket, amit most nem kezdek el részletezni, de állítólag szokatlan látvány volt. Visszaérve a színpadhoz, szakadó esőben kezdett a **Broilers**, ami egyébként cseppet sem nyomta rá a bélyeget a hangulatra. Egy fa félig védelmező lombjai alatt helyezkedtünk el, bár így is bőrré áztunk. Sajnos

őket sem ismerem, pedig egy nem fiatal zenekarról van szó, hatalmas rajongótáborral (persze ez nyilvánvaló, különben nem kerültek volna a nagyszínpadra). A saját számok mellett volt Clash-feldolgozás is, egyébként stílusilag nehezen behatárolható bandáról van szó, hiszen Oi! és punk zene egyaránt megtalálható náluk, de játszottak nem kevés ska-t is, a koncert első és második felét le lehetett bontani ezek alapján két blokkra. Ahhoz képest, hogy általában nem érzem jól magam a nem ismert zenekarok koncertjén, a Volxstrum után itt is jól elvoltam, még ha az időjárás nem is volt kegyes hozzánk.

A kora estéről késő estére lett áttéve a **Deadline** fellépése, akik bár már háromszor is jártak Budapesten, egy alkalommal sem volt hozzájuk szerencsém, na de most bepótoltam. Az énekesnő még mindig meseszép, ehhez túl sok mindent hozzáfűzni nem lehet. Egy nagyon jó kis pörgős koncertet sikerült összehozniuk, szerencsére ismertem is a számokat, és bár oldalt álltunk, nem volt nagyon rossz a rálátásom a történésekre. Az angolok után egy kisebb italszünet következett, így a hátralévő három zenekarból az első automatikusan kimaradt, a másodiknak pedig csak a felére értem oda, bár ne tettem volna. A nevükre nem emlékszek, de ha jól tudom, ők voltak azok, akik olyanok, mint az Irigy Hónaljmirigy, csak németek és punkot játszanak. Nos, volt itt minden, igazából nem is tudom, hányan vannak a zenekarban, mert 3-4 performance folyamatosan öltözködött, mindig más jelmezben nyomták (volt fürdőruha matraccal, arab terrorista, karddal fejen szúrt plüssmedve, amit később szétszakították, német népviseleti szoknyás nő stb.), de talán még az énekesek is változtatták a ruhákat. Az egyik performance pedig felmászott 10 méter magasságba a színpad felső részén a tartófémek a tetejére, és ott imitálta a játékot egy műgitárral. És bár magyar szemmel nem igazán nyerték el tetszésemet, a németek imádták őket, az előzetes információk szerint nagy népszerűségnek is örvendenek otthon. Aztán lassan véget ért a koncert, és kezdett hangolni az **Arthur and the Spooners**, akikre már előre felkészültem. Legalábbis tudtam, hogy mire kell számítani, miket játszanak, de kései óra nagyon elrontotta a számításokat, mert három szám után olyan fáradt lettem, mint még soha. Utólag számos megoldás is eszembe jut, hogy tudtam volna állva maradni, akkor azonban csak az alvás jöhetett szóba, ezért hamarosan leléptem, amit utólag nagyon sajnálok (habár ekkor már csak én voltam ébren a többiek közül), mert a sátorba visszaérve messziről hallottam, ahogy az Evil Conduct Down The Pub számát játsszák ska verzióban. Igen, Arthurék egyébként streetska-t játszanak, ami náluk azt jelenti, hogy Oi!, hardcore és punk slágereket dolgoznak át ska verzióba, így születik meg például az Agnostic Front Gotta Go-ja nyomán a Gotta Ska, de játszanak Jinx és Cock SParrer dalokat is. Ha maradtam volna, akkor több feldolgozást is felismertem volna, de szerintem azért könnyen behatárolható, milyen típusú dalokat játszottak, bár az elején még eléggé szellős volt a közönség, de ezt nem a rossz zenének, csak a hajnali 3 órának tudom be.

A fesztiválon a sör egyébként 2,5 euróba került, amiből fél eurót visszakaptál, ha visszavitted a műanyag poharad, az ugyanis visszaváltható volt. A 3 nap folyamán így láthattál is bőven embereket, akik az eldobált poharakat gyűjtik össze, ugyanis ha odaállítottál a pulthoz 10 pohárral, akkor kötelesek voltak adni neked 5 eurót érte, abból pedig már tudtál venni két sört, amiből megint visszajárhatott majd egy euró. Ötletes megoldás!

A szombat kora délután ismét a városban telt, itt kell megemlítenem, amit már előzőleg is leírhattam volna, hogy Németországban a műanyag üvegeket is visszaválthatod, legyen szó akár ásványvízről, akár sörös strapapalackról. Ezenfelül egyébként meglepő volt az Aldi nevű bolt árukészlete, nagyobb választékra számítottam.

A délutáni és az esti felhozatalra rá kellett pihenni, ezért – a fél órás csúszást kihasználva – egészen ötig iszogattunk még, bár az egyszemélyes hardcore szekció meglátogatta a korai koncerteket is. A disztrókból egyébként nem sok mindent vettem, sőt; annak viszont örülök, hogy az eredetileg 15 fontba kerülő, de euróban is 17-19-et kóstáló új, a dobos által írt Cock SParrer könyvet meg lehetett venni az angolok standjánál mindössze 15 euróért, ennél jóval többet kellett volna fizetnem érte

később, bárhonnan is veszem, így pedig még Steve Bruce eredeti aláírása is benne van, bár lehet, hogy ezt az összes, raktárban lévőbe bele fogja írni, nem csak a fesztiválra elhozottakra. Egyébként ha már kitérek a disztrók választékára, akkor meg kell jegyeznem, hogy bántotta a szemem a rengeteg fekete zenekaros póló, mert ezek tették ki a band T-shirtök 90%-át, így természetesen nem vettem semmit. Nagyon tetszett a Thor Steinart kifigurázó Thor Streichar pulóver, mert ez így kapufestőt jelent, kár, hogy ez is csak feketében volt. Ahogy hallottam, tavaly sokkal több disztró volt, s hiányoltam a Bandworm kínálatát is, nekik az árusítás annyiban merült ki, hogy a pénteki napon Perkele-ruházatot lehetett venni egy eldugott kis sátorban a színpadhoz közel.

El is érkeztünk fél 6-hoz, amikor az általam talán legjobban várt zenekar, a **The Templars** következett. Mivel az első Oi! zenekarok között van, akiket megismertem, feltétlen előnyt élveznek, így mindenképpen látnom kellett őket. War on the streetscel nyitottak, majd következtek szépen sorban a slágerek. Persze az 50 perces menetidőbe náluk sem fért bele minden ismertebb szám, nekem csak egy hiányzott (bár az nagyon), a You Decide, de összességében nagy hiányérzete nem lehetett senkinek. A banda igazi profi, semmi mellékszöveg, semmi közönségénekeltetés vagy felesleges sztárallűr, úgy játszottak, ahogy egy 20 éves zenekarnak kell. Amit észrevettem, hogy a koncerten egyáltalán nem ment a pogó, egy tucat singalongoson kívül a közönség kb. állt és figyelt. Nem tudom, ez minek köszönhető, vagy hogy mennyire ismertek ők Németországban, bár nekem a kis sátorba kényszerítés is elég érdekes volt, nyugodtan fel lehetett volna engedni őket a nagyra. Én azért jól éreztem magam, bár legközelebb majd közelebb kell állni, mert megint pont körülöttem mászkáltak az emberek. Utólag sajnálom, hogy nem írtam le a setlistet egy papírra… oké, fogadjuk el, hogy a You Decide nem egy ismert számuk (bár tavaly Blackpoolban ezzel zártak), de hogy a Skinheads Rule O.K.-t, egy eléggé alap dalt ne játszanak, az azért furcsa. Volt azért Bovver Boy, Frontline, Victim, New York (természetesen), Skins and Punks, The Templars (természetesen), I believe in myself, You'd better beware, True to the Cause, valamint két feldolgozás, egy az Oppressedtől, egy pedig a Last Resorttól, meg még pár saját, de azokra most nem emlékszem. A népszerűséghez még annyit írnék, hogy már az is nagyon váratlanul ért, hogy a fesztivál plakátján elég kis betűvel írták a Templarst, ami szerintem nagy hiba. Bár a Templars–Stomper 98 közös standnál elég sok ember állt, szerintem nem volt nagy a kínálat, egy nem fekete pólót lehetett venni Templarséktól, de az is csak Carl saját vállalkozásának volt a ruhája, nem kapcsolódott a zenekarhoz. Utólag belegondolva vehettem volna egy Fanatics sálat, bár úgyse hordanám, csak kitenném a falra.
Miután véget ért a templomosok koncertje, átballagtunk a nagyszínpadhoz, ahol kezdett a **Melanie and The Secret Army**. Nem voltak egy nagy durranás, pláne a Templars után, ez a két zenekar hely és idő tekintetében nyugodtan helyet cserélhetett volna, mert MSA-n elég kevés ember képviseltette magát. Leghíresebb tettük az volt, hogy az England Belongs to Me-t átdolgozták németre, meg volt még néhány SP-feldolgozás, egyébként nem nagyon hatottak meg.
Ismét kisebb skip következett, s csak a **The Gumbles** kezdésére mentem vissza. Egy Volxstrumhoz hasonló zenekart kell elképzelni, csak nagyobb közönséggel és kevesebb énekléssel. Itt is megjelentek német szomszédaink, akik már ugyanazt a zászlót a színpadon lengették, nem tudom hogyan kerültek oda fel, de azért respekt nekik, amennyire átlagon aluli volt a hozzáállásuk és a viselkedésük, ahhoz képest oda jutottak el, ahova más nem nagyon. Nem hiszem, hogy backstage belépőjük lett volna, ezért mondom, hogy szokatlan, hogy a színpadra kerültek. Ezután ismét egy kisebb szünetet tartottunk, s csak **Stomper 98**-re mentünk vissza. Nem nagyon törtettünk előre, meg is látszott, hogy későn érkeztünk, mert csak oldalt tudtunk megállni, de a koncert kárpótolt ezért a kis malőrért. Ők is azok közé tartoznak, akiket először ismertem meg az Oi! zenekarok közül, bár

nem tudok németül, szóval a dalokat úgy tudtam csak énekelni, ahogy megjegyeztem őket hallás után a felvételekről. Itt már nehezebb lenne setlistet írni a német címek miatt, de azt tudom, hogy elég jól ment az éneklésem, ebből arra következtetek, hogy ismerem is a számokat. Ők is abba a kategóriába tartoznak, hogy másfél órás koncerttel lehetne csak az összes jó dalt eljátszaniuk, nagyon sokat hiányoltam, de ezt lehetett előre tudni, elég csak megnézni, hogy a 10 éves születésnapi koncerten miket játszottak: jórészt ugyanaz volt a felhozatal. Tetszett, hogy a Business Real Enemy számát Watford Jonnal, az Argy Bargy énekesével együtt adta elő Sebi, bár lehetett volna egy From Göttingen to New York is Carl Templarral, de ne legyünk telhetetlenek. Érdekes, hogy a Perkelénél többet játszhattak, pedig kisebb betűvel voltak írva, bár a „többet" még mindig csak egy órát jelent.
Ők is véget értek, következett az, ami miatt mindenki összegyűlt, az 1972-ben alakult londoni zenekar, a **Cock Sparrer**. A kis szünetet felhasználtuk arra, hogy közelebb menjünk a színpadhoz, a korláttól már csak 1 méterre álltam, ami később tovább csökkent, és majdnem szemben a dobokkal lehettem. A kis hangszerelést követően rögtön belekezdtek a koncertbe, első szám a Riot Squad volt, ennél jobb indítást el se lehetne képzelni.

Ezután következtek a jobbnál jobb slágerek, amiket nem sorolnék, hiszen mindenki tudja, mikre gondolok. Még az új albumról is volt néhány szám, bár ezeket nem szeretem annyira, a Suicide Girls azért jól szólt. A What's it like to be old?-ot úgy harangozták be, mint „a kérdés, amit mindenki feltett nekünk az elmúlt két napban", de azt kell mondjam, az idő vasfoga a kinézetükön kívül mást nem nagyon változtatott meg, ugyanaz a fiatalos zenekar maradtak pompás színpadi játékkal. Még a kis elektronikai hibát, mikor kiment a két gitár, is fel tudták használni, akkor épp az Out on an islandet énekeltették velünk.

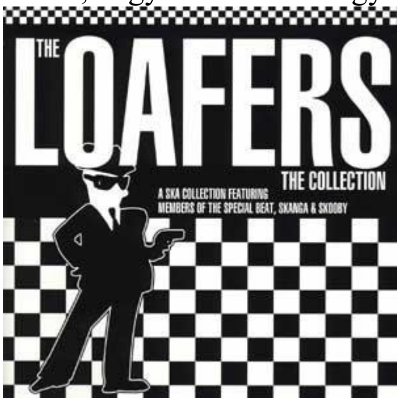

Nagyon tetszett, hogy a biztonsági őrök a kordon mögött is énekelték a dalokat, az egyik még léggitározott is egyszer, s volt, aki fényképezte a zenekart. Ez látszik Sunday Stripperes képemen, ahol kb. egy tucat lányt engedtek fel a színpadra, ott készítettem ezt a csodálatos képet, ahol az egyik szőke megvillantja a nagyon formás, telt picsáját (balra a képen), mikor visszanéztem a képet, el se akartam hinni, hogy pont akkor villantottam. A Take 'em all előtt már ment a vastaps, aztán bele is kezdtek a kedvencembe, amit eddig csak más bandák feldolgozásaként volt alkalmam hallgatni. Zárásként ment az England Belongs to Me, de nem ez volt az utolsó, mert még eljátszották a We're Coming Back-et is. A bő másfél órás koncert gyorsan elrepült, egy idő után már félig befordulva az első sorban találtam magam, utána pedig már egész testtel élvezhettem a kordon adta előnyöket. Például, hogy mikor Mickey ki akarta adni a gitárpengetőjét, pont én álltam hozzá legközelebb, és én kaptam meg, amit azóta is féltve őrzök. Ezután pedig, mikor már vége volt a koncertnek, kijött még bodysurfölni a közönségbe, csak úgy ráadásként. Ahogy lement a buli, elgondolkodtunk, hogy mit nem játszottak… egy sem jutott eszembe, tehát hiányérzetünk nem lehetett. Csak mikor hazajöttem, és csekkoltam egy-két albumot, jöttem rá, hogy mi hiányozhatott volna, de ez már csak szőrszálhasogatás részemről.
A fesztivált számomra a **Harrington Saints** zárta, akik egy nagyon odaütős bulit adtak a hajnali órákban, bár amerikaiak, West Ham-szurkolókról van szó, jobb zárás nem is lehetett volna számomra. A 3 nap sok jó zenekart rejtett, ezt nehéz lesz túlszárnyalni jövőre a szervezőknek!

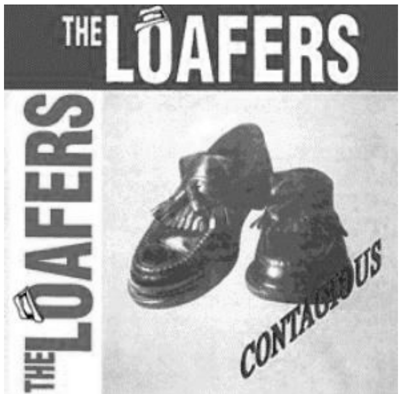
SPECIALIZÁCIÓ 4. – ANGOL SKA

A Spirit of '69-ban tetszett meg az az írás, ami a 80-as évek végének angol ska zenekarait mutatta be, de csak érintőlegesen. A Two Tone zenekarai megszűnőben és átalakulóban, itt volt az ideje tehát egy kis vérfrissítésnek, s meg is születtek a bandák, amikkel alul foglalkozok. A lista nem teljes, de csak olyanokat hagytam ki (pl. Hotknives), akikről már lehetett korábban magyarul olvasni. Egyébként ezek a zenekarok annyira földalattinak számítanak, hogy kevés információt lehet róluk tudni, s különben sem tartott sokáig karrierjük, de Two Tone-történeti szempontból mindenképpen meg kell említeni őket.

A **The Loafers** első koncertjét 1985–86 táján adta. A zenekar tagjai már korábban is együtt zenéltek más neveken (The Jungle Burgers, The Man From Tneopoo), pedig csak 1982–83 környékén kezdték el tanulni a ska zene játszását. Mint mondták, a Two Tone számukra hatalmas hatással volt, számos korábbi slágert is feldolgoztak zenéjükben, setlistjük gyakran tartalmazta a Liquidator, a Time Is Tight, a Wipe Out, a Bed & Breakfast Man és a Ranking Full Stop első és második vonalas ska nótákat. Az korai években a Specials–Selecter dobos John Bradbury volt a támogatójuk, első kislemezüknél is ő producerkedett (a 7”-esen Prince Buster City Riot című számát dolgozták fel). A londoni Astoriában rendezett ska fesztiválon (fellépők: Loafers, Potato 5, Maroon Town, Hotknives, Desmond Dekker, Napolean Solo) Laurel Aitken kérte fel őket, hogy legyenek a kísérő zenekara, ami egy ilyen fiatal banda számára nagy megtiszteltetés volt. Aitken próbálta egyengetni az útjukat, tanította őket, hogyan játsszák a számokat, az volt az ötlete, hogy a dalok lehetnének hosszabbak, feszesebbek és szolidak, de a Loafers ragaszkodott saját energiájához. Állításuk szerint nem is biztos, hogy tudtak volna úgy zenélni, ahogy Laurel szerette volna.

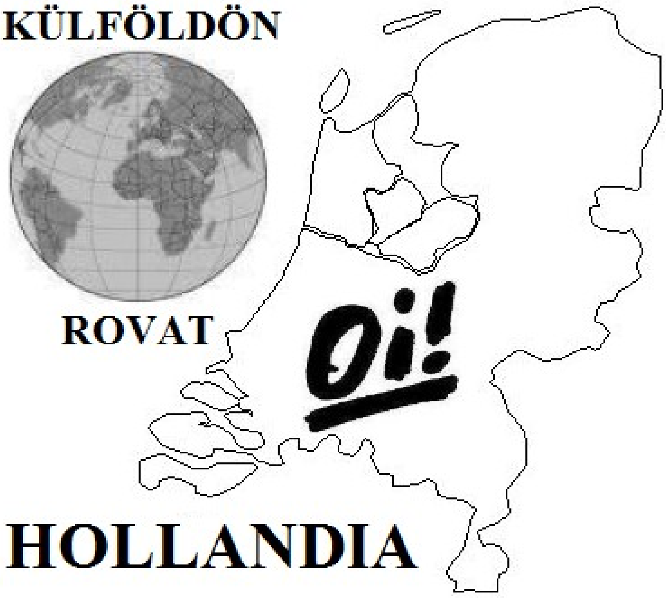
A **The Deltones** azon angol zenekarok közé tartozott, akiknek tagjai nők voltak, és ska-t, reggae-t játszottak. 1985-ben alakította a Jacqui Collins, a Delta–5 régi énekesnője és Sara McGuinness billentyűs. Számos tagcserén mentek keresztül 5 éves fennállásuk során. Első albumukon, melynek címe Nana Choc Choc in Paris volt, a trombitás Penny Leyton, a szaxofonos Anna Keegan és Nicky Ford, a gitáros Serena Parsons, a billentyűs Julie Liggett, a basszusgitáros Anna Risler és a dobos Jeremy Brill működtek közre, a vokálosok Amanda Fenn, Dill Hammond és Verona Davis voltak. 1989 végén oszlottak fel, nem sokkal második albumuk, az Oddball Boy kiadása után.

A **Potato 5** egy londoni Skatalites-stílusú zenekar volt, akik énekesüket gyakran váltogatták. Megfordult itt Floyd Lloyd; a ska keresztapája, Laurel Aitken és Spyder Johnson, aki később dobos lett a 90-es évek elején egy Nutty Boys nevű zenekarban, mely Lee Thompson és Chris Foreman (Madness) ska bandája volt. A Potato 5 1983-ban alakult, s első albumukat 1986-ban rögzítették Floyd Lloyd & The Potato 5 Meet Laurel Aitken címmel. Második lemezük, a True Fact már a ska és a hip hop keveréke volt. Feloszlásuk évében, 1989-ben került a képbe a már említett Spyder Johnson, akivel a klasszikus szkinhed reggae hangulatú kislemezt, a Do The Jerköt készítették. Utolsó koncertjüket 1989. december 20-án adták a London's Town & Countryban.

Első albumukat úgy tartja számon az angol ska közönség, mint az a lemez, aminek minden ska rajongónak a gyűjteményében kell lennie. Ők voltak az a zenekar, akik a Two Tone hanyatlása után zászlóshajóvá váltak, nekik köszönhető, hogy Laurel Aitkent újra felfedezték.

A **The Riffs** története 1989-ben kezdődött, amikor is Mark 'Clem' megalapította a zenekart. Már ekkor leszerződtek a Skank Recordshoz és a Link Recordshoz, így számos válogatásalbumon szerepeltek. Ők voltak az előzenekar a Specials 1990-es reunion koncertjén a londoni Mean Fiddlerben. Számos előadónak és bandának segítettek, többek között Derrick Morgannek, Buster Bloodvesselnek, Dave Barkernek és Paul Foxnak különböző háttérvokálokkal és dobokkal. Végigjárták London neves koncerttermeit is, a camdeni Dublin Castle-től kezdve a brixtoni és islingtoni akadémián át egészen az O2 Arénáig, ahol a Madness karácsonyi turnéján játszottak. Turnéztak Írországban, Ausztriában, Belgiumban, Franciaországban, Németországban, Hollandiában, Spanyolországban és Olaszországban is.
2009 nemcsak a Motown Records és az Island Records 50 éves, vagy a Two Tone 30 éves évfordulója volt, hanem ekkor ünnepelte megalakulásának 20. évét a Riffs is. Bár az 1993-as újjáalakulásuk előtt volt néhány év, amikor inaktívak voltak, utána töretlen erővel kezdtek dolgozni, melynek eredménye számos album lett, melyek azóta az újra-kiadást is megélték.

Sokat gondolkodtam rajta, hogy melyik ország színterét mutassam legközelebb, végül Skócia helyett Hollandiára esett a választásom. Lesznek ismert és kevésbé ismert zenekarok, utóbbiak nem feltétlenül ma kezdték, de persze az új generáció bandái is bekerültek a cikkbe.

Az ország első és legnagyobb kiadója a **Rebellion Records**, számos hazai zenekar pályáját egyengetik, de legfőképp a külföldi zenék importálásában jártasak. Az évek során a legjobb európai kiadók közé kerültek, ami nem csoda, hiszen elég gyakran adják ki lemezeiket, s a beszerzésük is folyamatos. 2005-ben jelent meg 17. kiadványuk, ami egy holland válogatáslemez volt **Oi! Made in Holland** címmel. Ezen a felvételen 25 hazai zenekaruk kapott szerepet, ezek közül most csak hattal foglalkozunk, ami köszönhető a Rebellion mélyre ható kapcsolatainak (értsd: egyáltalán nem ismert zenekarok vannak a lemezen), és annak, hogy az albumon szereplő bandák egy része az öt év során megszűnt. A lemez érdekessége, hogy a kiadó egyáltalán nem azzal foglalkozott, hogy mely dalok a népszerűek, egyszerűen azok kerültek fel, melyek elnyerték a tetszésüket. Mint minden válogatáson, ezen is vannak sosem hallott számok, hármat csak ezért vettek fel, négy pedig ki nem adott demókról származik.

Érdekesség, hogy Hollandiában nem jellemző a letisztult Oi! hangzás, az efféle zenekarok számottevő része a divatos streetcore vagy streetrock jelzőt használja, ilyen banda a **Razorblade** is. A jövőre 10 éves zenekar túl van 100 koncerten, már 7 különböző európai országban játszottak, négy nagylemez van mögöttük, melyeket egyaránt kiadta CD-n és LP-n is, ezenkívül datálnak egy CD-n kiadott kislemezt, egy válogatást és két 7"-es korongot is, decemberben jelenik meg ez utóbbiból a harmadik darab, mely két új számot fog tartalmazni, és a Bandworm Records apáskodik a felvétel felett. Egy hónappal ezelőtt adtak ki egy közleményt, melyben elhatárolódnak a szélsőjobboldaltól és a rasszizmustól, ezt azért tartották fontosan közölni, mert szerintük vannak még olyan idióták, akik ezt nem képesek megérteni, ahogy ők fogalmaztak: „akit zavar ez a közlemény és a benne foglaltak, az inkább felejtse el a Razorblade-et".

A **Discipline** zenekart gondolom senkinek sem kell bemutatni. Hardcore-t játszanak Oi! szövegvilággal, futballszurkolók, és szemmel láthatóan kiváló edzésterv szerint dolgoznak, hiszen nem kevés izomköteg gyűlt össze felsőtestükön. A sajnálatos hír nem olyan rég érte el és rázta meg szerintem minden rajongójukat, azt történt ugyanis, hogy az énekes megölte a feleségét, majd felgyújtotta a házukat, a rendőrségen beismerő vallomást tett. Szeptember elején ők is a német Spirit from the Street fesztivál headliner bandái között vannak, így

azonban nem hinném, hogy fellépnek ott. A magam részéről az eset óta nem szívesen hallgatom őket, de hogy röviden összegezzem tevékenységüket: immár 15 éve adnak ki albumokat, kb. fél tucat LP van a hátuk mögött, készítettek split lemezt az Argy Bargyval, és koncertfelvételt az Agnostic Fronttal. Az előzetes tervek szerint idén adnák ki legújabb LP-jüket Angels & Demons címmel, melyre megkezdték a dalok írását, de ez is nyilvánvalóan csúszni fog, persze minden a bírósági ítélettől függ, bár nehezen hihető, hogy Joost megúszná az ügyet.

A streetcore kategóriába illik bele a **Discharger** is, bár egyesek szerint sokkal metálosabban szólnak. Úgy is jellemezték már őket, hogy „vedd a Discipline hangzását, és tégy bele észak-germán harci szövegeket”, ergo a zenekar visszanyúl a kora középkori csaták világába, ami egyébként a lemezborítókon is meglátszik. Velük kapcsolatban egy ötletes megállapítás is elhangzott: a Discharger elhozza a magasföldet a mélyföldre. Négy év alatt három albumuk jelent meg, legutóbb 2008-ban The Sword of Our Ancestors címmel.

A kezdő zenekarok közül a **The Patrons** legénysége az, akiket felkarolni látszik a holland színtér, hiszen már tavaly, egy évvel megalakulásuk után a Dischargerrel játszhattak, elnézve a plakátokat és a szervezéseket, ritka az, hogy egy fiatal banda a „nagyokkal” egy estén szerepelhessen. A három tag átlagéletkora 19 év, és még csak 2 éve játszanak, máris megjelent egy albumuk Pride & Dignity címmel, ami hét számot foglal magában CD-n.

Evil Conduct. Remélem, a legtöbb hazai Oi! rajongónak már az ő nevük is ismerősen cseng. Három nagylemezük, és számos 7”-es, split és MCD-jük jelent meg. Egyébként a zenekar 1984-ben alakult, de négy évvel később feloszlottak, akkor nehéz volt egy szkinhed bandának koncerteket lebonyolítani Hollandiában. Két korai kislemezük 1990-ben jelent meg, egyik két számos, mely a Way of Life és az Ultra-Violence címeket viselik, magának az albumnak nincs címe, mindkét dal fel van tüntetve a borítón. A másik a négy számos Bootsboys EP, mely előbbivel egyetemben szinte beszerezhetetlen, néhány hónapja mindkettőt árulták ebay-en horribilis összegekért, de ez egyedi eset volt. Érdekességként megjegyezhető, és ezen a téren a Perkele munkásságával állítom őket párhuzamba, miszerint nagyon kevés koncertet adnak otthon, ahogy a svédeknél, úgy náluk sem tudok említeni olyan estét a közelmúltból, amikor hazai földön játszottak volna. Ez nem tudom, mennyire van összefüggésben azzal, hogy egyáltalán nincsenek holland számaik, de ők nem is próbálkoznak azzal, hogy saját nyelven készítsenek lemezt. Fellépéseik főleg Németországban vannak, de megfordultak már Csehországban és Angliában is, egyébként egész évben megtalálhatók a különböző fesztiválokon. Az angol szkinhed legenda, Frankie Flame már velük is dolgozott együtt, tavaly nyáron jött ki a koprodukciós bakelit The Way We Feel címmel, melyet a nagy öreg énekkel és billentyűkkel támogat.

2002 nyarán alakult legkedvesebb holland Oi! zenekarom, a **Close Combat**. Néhány tagcsere

után két évvel később már ki is adta a Rebellion az 5 számos mini-CD-t Viva Mestreech! címmel. 2006-ban kezdték el egyetlen nagylemezük, a Guest of the State elkészítését, de ez a tagok munkái miatt (egyiküket a főnökük Angliába küldte dolgozni, egy másiknak beindult tetoválóüzlete) az egész évet igénybe vette, s csak októberben jött ki a Bandwormnél. Ezután tovább folytatódott pechhullámuk, mindenféle kórházi és bírósági ügyek nehezítették a koncertezést, az egyik tagnak közben két gyermeke is született, így rövid időre inaktívvá vált a zenekar. Ez majd egy évig tartott, 2007 szeptemberétől kezdtek újra próbálni, majd következett egy német turné, majd sikerült felkerülniük a torgau-i Total Oi! fesztivál, és a wegelebeni Oi! the Meeting fellépői közé 2008-ban. Ezután ismét csend következett, nem sokat tudni a zenekar háza tájáról (konkrétan semmit). Idén feltették néhány dalszöveggel ellátott számukat YouTube-ra, ez mindenképpen előrelépés.

Néhány évvel ezelőtt pár srác kitalálta, hogy feldolgozzák a Feyenoord klubhimnuszát, a Hand in Handet. Mivel mindannyian Oi! zenét hallgattak, nem volt kétséges, hogy milyen hangzású lesz a szám. Ezután el is kezdtek próbálni, már csak a néven gondolkodtak. Nem kellett sokáig töprengeni, míg valaki elő nem állt a **Foienoord** szóval, mert ez egyaránt tisztelgés volt a Feyenoord és az Oi! előtt is. Minden dalszöveg a klubról szólt a helyi szurkolóknak, s ami kezdetben projektként indult, abból végül egy zenekar alakult ki. Az első, 2003-ban megjelent album segítette őket abban, hogy Svájcban, Olaszországban és Németországban koncertezzenek. A második album 2008-ban került napvilágra, egyszerűen a 2 címet kapta.

Még egy fiatal zenekar, akikre érdemes lesz figyelni: a **Bruiseheads** három éve alakult, akkor vették fel első dalaikat is, melyek közül csak kettő jutott túl a rostán, de ezekkel a felvételekkel sem kezdtek semmit a borzalmas minőségre hivatkozva. Tavaly januárban viszont elkészítették MCD-jüket 7 számmal, melyet rögtön ki is adott a Rebellion Records, tehát már ők is biztos kezekbe kerültek, ha a nagy kiadó lát bennük fantáziát. Nagyon érdekesnek találtam, és a mai napig nem tudok dűlőre jutni afelett, hogy az énekes Kill, Baby, Kill felvarrót hord, másrészt pedig Reggae Recipe koncertre jár, az egyik képen látszik is, hogy pont egy fekete reggae alak áll előtte a teremben. Ilyet itthon biztosan nem lehet látni, de a Benelux-államokban történnek furcsa dolgok, erről talán később. Egyébként nagyon tetszik a zenéjük, az első számban már írtam is a Wasting Awayről, amit jórészt dicsérő szavakkal illettem.

Hogy hű maradjak megkezdett ötletemhez, ezúttal is egy – javarészt – női zenekarral fejezem be a színtérbeszámolót. A **Drugsmokkel** nevű fiatal bandában a gitáros posztokat két vad punk bige, Marloes és Mirjam töltik be (továbbá a dobos egy hosszú hajú srác). Saját meghatározásuk szerint punkot játszanak Motörhead- és ACDC-beütéssel, szerintem e két utóbbi zenekar hatása egyáltalán nem érződik, mert a kiadott felvételek egyelőre egyszerű garázspunk hangzással lettek nyakon öntve. Egyébként büszkék magukra, és nem érdekli őket, hogy mások mit gondolnak róluk, mert szerintük úgyis mindenki szeretni fogja őket.

LEMEZEK

Street Kids – Back in the Days

Nagy hibát vétettek a párizsi SHARP-ok akkor, amikor nem válaszoltak az interjúmra, pedig készen tálaltam nekik a kérdéseket, de ezzel a lemezzel kiengeszteltek. Mondhatni, jobban nem is kezdhetné karrierjét egy fiatal zenekar, mint e friss CD-vel. Már az előzetesen kiadott számokról lehetett tudni, hogy nem elveszett srácok ezek, nagyon is tudják a dolgukat, mindez összeválogatva pedig tökéletes egyveleget alkot. Kevés francia tudásomat felhasználva rájöttem, hogy igazából nem énekelnek ők szokatlan dolgokról, körülbelül ugyanaz foglalkoztatja őket, mint bármelyik kezdő Oi! zenekart, csak mivel franciául van az egész, teljesen másra gondol az ember először. Első hallgatásra fel sem figyeltem rá, de másodszorra már beugrott, hogy van egy vendégük is a Hardxtimes énekesének személyében, aki egy rövid strófát kapott a címadó dalban, ami azért is jó, mert mindenki eldöntheti, hogy milyen jól illik a hangja a gyors számokhoz. Egyébként kedvenc számom az Amitié, ezt már több embernek is hangoztattam, de nem sokan figyeltek még fel rá, pedig olyan erő van benne, melyet nagyon sok Oi! zenekar megirigyelhetne, a romantikus óóó-zás is nagyon jól el lett találva. Őket hallgatva sajnálom, hogy nem gondoltam komolyan a francia nyelv tanulását, mert meghozzák a kedvet, hogy ilyen nyelven beszélj. Mindegyik számban van valami kis extra, ami miatt szerethetővé válik, a singalongos részeket mindenhol nagyon jól eltalálták.

Skanking Street – Utca Hangja

Hohó, hát igen, a magyar ska legújabb üdvöskéje megérkezett, felejtsd el a PASO-t, a Boogie Mammát és a többi szart, a Skanking Street sokkal eredetibb zenét játszik! Először meglepett, hogy magukat streetska-nak nevezik, de rendben, legyen így, a Last Minute mellett van még egy streetska zenekar, így legalább megkezdhetik a kétfrontos harcot. 9 szám került a lemezre, melyek egy részét már lehetett hallani korábban koncerteken, illetve a régi demó felvételeken, de most megkapjuk őket újra, kiváló stúdiós minőségben. A szövegek teljesen emberközeliek, a hétköznapi dolgokról szólnak, ami minden embert érint, vagy legalábbis érintenie kellene. Talán még nem is hallottam ilyen gyors Two Tone zenét, mely leginkább a Folytatás című dalban tükröződik a felszínen, ez a szám úgy, ahogy van tökéletes, rossz szót nem tudok róla mondani. Igazi streetska szöveggel is van megáldva, természetesen a verekedés a témája. Ami nagyon tetszik még nekem (igazából mindegyik, de ki kell emelni egy-két még jobbat), az az Utca kövén, még ha nincs is tipikus ska hangzása, nevezzük inkább egyszerű pengetésnek, de ehhez a hangzáshoz a szöveg maradéktalanul illik, mindenki hallgassa meg, le a pork-pie kalappal a kisújszállásiak előtt!

The Three Teadies – Rocket in my pocket

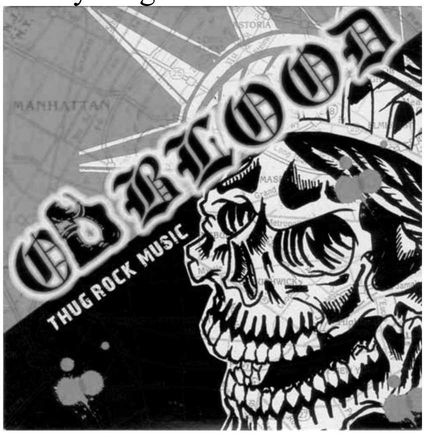
Fáj a szívem, ha arra kell gondolnom, hogy úgy oszlott fel a Tizenhét, hogy nem is láttam őket. De ilyen az élet, nézzük, Szasza új zenekara mire képes. Az már látszik, hogy nem épp a ska vonalat követik, a kicsit lassabb, de még mindig táncolható rocksteady került ezúttal előtérbe. Érdekesség, hogy az első koncerteken játszott lassabb feldolgozásokat felváltották a már kissé gyorsabb új

nóták, így ez az öt szám is sokkal élvezhetőbb. A szövegek mentesek a rosszkedvtől, az egyikben a jamaikai futót, Boltot dicsőítik nagyon helyesen, a másik a jamaikai koktélról szól (ez már magyar nyelven), de megtudhatjuk, milyen a reggae az éjszakában, s kicsit absztraktul hangzik, hogy képek vannak a zsebemben, bár még mindig jobb, mintha rakéták lennének. A Rudeboy Businessnek értem a szövegét, hogy hívja a rudeboyokat a buliba, de hogy mi köze van ennek a businessnek, azt már nem, hacsak nem az ezt a nevet viselő klubra gondol, ahol a Teadies a házigazda; viszont nagyon szép ez a két sor: „meghallod, és átrohanod a várost / érzed, hogy megtaláltad, ami neked jár most”, s a folytatása sem rossz, csak így tovább, srácok!

Oxblood – Thug Rock Music

Már hírt adtam róla, hogy az amerikai Oi! zenekar gitárosa idén márciusban elhunyt, sajnos ez volt az utolsó felvétele az Oxblooddal. Azt azonban nyugodt szívvel mondhatom, igen kiváló lett az új kislemez. Már az első szám, ami a lemez címét adja, biztosítja róla az embert, hogy azt kapja, amit eddig is szeretett a zenekarban: a bunkó, de mégis ötletes és meg nem alkuvó zenét. Bár nyilván az évek során már nem tudtak olyan szögelős számokat készíteni, mint sok-sok évvel ezelőtt, de a technikát ezúttal is sikerült az oldalukra állítani. A négy dalról nem tudok rosszat írni, kedvencem a leggyorsabb, az Always Right lett. R.I.P. Kevin!

Rákosi – II

Mindenki csak jó véleménnyel van a Rákosi új albumáról, hogy jobb lett, mint az első. Nem tudom, mit hallgattak, de az előbbit ez biztosan nem múlja felül. A hangzás semmit sem változott, mintha le se tették volna a gitárt azóta, a szövegek viszont más irányba mutatnak. Eddig az ének gerince az alföldi legendákról szólt, a gyilkosokról és az alkoholistákról, mostanra sokkal több lett benne az aktualitás, nagy általánosságban az ország problémái és a politikusok a téma. A Morvai és Vona nagyon jól indul, persze, hogy el kell rontani a másik felét. Nem hinném, hogy ne jutott volna eszükbe még egy versszak a karikásos ismétlésen kívül. Legnagyobb problémám, hogy mindig belekezdenek valamilyen kritikába hol trágár, hol normális hangnemben, de a szöveg csak lóg a levegőben, míg az első albumon konkrét volt az üzenet. Kedvenc számom egyébként a Digép, ugyanis volt szerencsém a miskolciak egyik koncertjéhez, bár abban kételkedem, hogy bármi közük is lenne a felsőoktatáshoz, ettól függetlenül is elviselhetetlen, amit csinálnak, bár utálatomhoz hozzájárul az is, hogy én is megvetem évek óta Miskolcot. A booklet igényes lett, egyetlen hibája, hogy a begépelt dalszöveg néhány helyen nem egyezik meg a hallottakkal.

Plan Beer – Séta

Nem értem, hogy miért hiszik azt, hogy kergeti őket a tatár. Még egy hónapot gondolkodnak a szövegeken, sokkal ütősebbre sikerültek volna, minthogy most kiadták így, mondhatni félkészen. A hangzásról meg már nem is beszélek, az elsőn olyan jól érthető volt az ének, itt meg az hallatszik legkevésbé. Nem jött ki jól az egymást váltó két énekhang sem, korábban ezt jobban eltalálták. Maga a szöveg eddig sem volt valami vidám, de a zenének köszönhetően telitalálat volt, a feldolgozáson kívüli öt számból jó, ha kettőt elfogadhatónak mondok. Nem tudom, hányan ültek a szövegkönyv felett, de ha többen, akkor sajnálom, hogy egyiknek se tűnt fel az a refrénbravúr, amit elmulasztottak, mégpedig pont a címadó dalban: „az ilyen estékért élek / rom testemben éppen élek”, a két élek helyett sokkal jobban hangzott volna a második sor „rom testemben ép a lélek” kombinációja. Az Elvtelenségre azt mondanám, hogy korrekt, de ott is a szöveg közepén egyszer csak az egyik

sort úgy kell bedarálni, mintha kényszerítenék rá az embert. Felejtős…

The Israelites – Holy of Holies
Kellemes, bő egy órás kikapcsolódást nyújt az amerikai ska csapat legújabb nagylemeze. A számok négy és hat percesek. Az album elején megkezdett középtempós, se nem lassú, se nem gyors, még csak nem is Two Tone nóták egy idő után elvesznek, és előkerülnek előbb a rocksteady, majd reggae dalok, az utolsó címe Jesus I love you, ami igazán megmosolyogtató, elnézve a banda nevét. Három felvétel is a Holy szóval kezdődik, a korábbi két album, amit hallottam tőlük, nem volt ennyire vallásos, persze ott is voltak bibliai eredetű címek, de akkor még nem lehetett rá így felfigyelni.

The London Diehards – Demo
A 2009-ben kiadott demó 10 számát három részre lehet osztani: 2007-es, 2008-as és 2009-es dalokra. Ez a cucc főleg az interneten terjed, és valaki vagy szórakozott a számok adatainak beállításakor, vagy nagyon rossz dologba nyúltam, mert az előadók között van Valhalla meg Retaliator is, aminek nem kellene ott lennie (a tagok lehetnek ugyanazok, de a név már nem). A 2007-esek nagyon szögelősre sikerültek, az igazi nyers hangzáshoz még járul egy kevés Cockney akcentussal megáldott ének, igazi demó felvételek lettek. A 2008-asoknál a 100% London már az a tipikus lassú, öregapós streetrock hangzás lett, ugyanez a helyzet a We Salute You-val és a Sex Case-zel is. Mivel a 2009-es három daltól teljesen eltérnek, ezért valószínűleg tényleg még a korábbi zenekarok felvételeivel találkozunk a 2008-asoknál, akkor már csak azt nem értem, miért kellett beletenni. A tavalyi triász egyébként nagyon sokat fejlődött a két évvel azelőttihez képest, majdnem ugyanaz az előadás, a ritmusból vettek vissza egy keveset, de úgy tűnik, találtak végre normális stúdiót.

The Dissenting – Molodye serdca
A hideg futkos a hátamon, ha úgy kezdődik egy album, hogy üvegek zörögnek, és mindez tovább tart 5 másodpercnél, ezt leszámítva nagyon jó kislemez készült el. Mindig is tetszett ha egy zenéhez orosz nyelven szólalt meg az ének, ebben az esetben pedig egy nagyon szép énekesnő teszi oda magát. Orosz minden dal és a címei is, ehhez még párosul a folyamatos ütem, nincsenek unalmas lassú részek, nagyon jól összerakták ezt a négy számot, alig várom a folytatást.

Kid Liberty – Fight With Your Fists
Gondoltam, mivel szűk a látóköröm, itt az ideje, hogy tágítsam, ezért fel is figyeltem a pop-punk jelzővel ellátott zenekarra, és mivel a Buzzcocks lebegett előttem, azt hittem, kellemes kis dallamos zenét fogok hallani. Nincs még egy ilyen alstílus, mint a pop-punk, ami 20-30 év után ennyit változzon. Az énekes hangja nagyon idegesítő, egy az egyben mintha a Green Day vagy a Blink 182 frontemberét hallanám, nem is értem, hogy tudnak ezek ugyanolyan módon énekelni. Ami kissé más, az a zene, a gitár sokkal erőteljesebben szakít, nem mondom rá, hogy hardcore, ezek csak szimplán hülyegyerekek, minek kellett még egy tucatzenekart csinálni… idegesítőek az oda nem illő égi pátoszos zongorabetétek, és egyébként sem mutatnak fel semmi újat. A szólók elnyújtottak és unalmasak, egyedül a That's What She Said című dal eleje erőteljes és vállalható.

Broadsiders – Pressed To Kill

A texasi tehénpásztorok is abba a hibába estek, hogy évente kiadott lemezeiknek folyamatosan romlik a színvonala. A debütáló LP hibátlan lett, azóta kiadtak még egyet, és itt van most a Pressed To Kill, így követhető az albumok minőségének is a romlása. A szövegek alapja, maga a mondanivaló jó lenne, de ezt gyakran olyan bonyolultan próbálják előadni, hogy lelohad a figyelem. Ebben közrejátszanak a túlgondolt és sokszor nem pontos rímek, melyektől az ember a falra mászik. Ezek közül tűnik ki a Lion's Den, ami a legjobban sikerült nóta lett. Van szöveg Texas állam megalakulásáról és a déli identitásról, ez utóbbira nagyon büszkék, bár lehet, hogy nincs igazam, de hogy jön a hangoztatott tradicionális szkinhedekhez a Dodge meg az '50–es Chevrolet? Mert erről szól a Southern Identity, míg a Mid-City Martyrs mell-döngetve mutatja be a dallasi tradicionális szkinhedeket. Ez a szám a Take Back The Streetsen lévő himnusz zenei felújítása, a szövegben változás nem történt. Legegyszerűbb lenne megírni egyszerre 30 dalt, melyekből kiadni tízet az első évben, később pedig a többit, így nem lenne ez a probléma, hogy az új számok nem hozzák a várt minőséget, mert a 30 dal egy az egyben mindenkit kárpótolna.

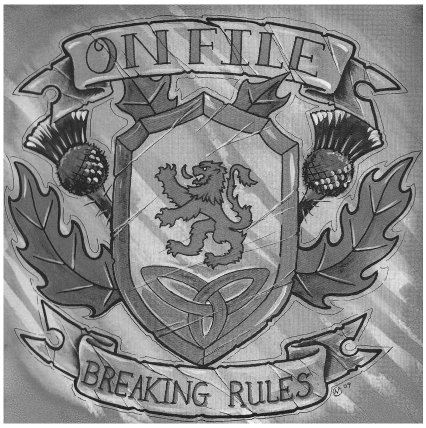
Forbidden Kings – Sweet Evil Songs

15 szám bő fél órával a német zenekartól, jobbat kívánni se lehetne. Már régóta vártam a lemez megjelenését, hiszen az előzetesen kiadott felvételek, és a split az Ofisboyzzal előre sejtette, hogy nem fogok csalódni az esetleges LP-ben sem. A szövegekről nem sokat tudok elmondani, a szokásos szkinhed témákat érintik, persze igényesen megfogalmazva, amit a korrekt hangzás tálal fel. Ha csak szóban hallanám az ötletet, miszerint egy dalon belül egy versszak angolul, a következő pedig németül szóljon, akkor baromságnak tartanám, de megvalósítva nagyon jól hangzik. A régi dalok közül a Meet the Boys, a később készültekből pedig a Wrath of the Kings és a Praise the Booze tetszik legjobban.

On The Job – Rock ’n’ Oi!

A svédek legújabb üdvöskéje tavaly még csak egy négy számos kislemezzel tudatta a világgal, hogy itt vannak és léteznek, egy évvel később pedig már 12 dallal adták ki debütáló albumukat. A korábbi négyből három fel is került az LP-re, melyeknek jót tett az újrafelvétel. Nem tartom szerencsésnek, hogy egy lassan alstílusnak beillő jelző legyen a kiadvány címe, de most az egyszer még elnézhető. Tetszik, hogy nem angol anyanyelvűekről lévén szó, mégis szépen kanyarítják a szavakat, hogy szinte mindent érteni lehet. Egyébként nem kifejezetten gyors lemezzel van dolgunk, középtempósnak mondanám. Az énekesnek néha idegesítően artikuláló hangja van, s egy-két számban 3-4 refrénnel kevesebb is lehetne, mikor tizenhatszor ismétlik, hogy sose adják fel, akkor az kezd kissé frusztráló lenni. A Rich Bastards az egyik kedvenc számom, de a bónusz – mint egyetlen gyors szám (svéd énekkel) – sem lett rossz. Aki szereti az ilyesmi zenét, és esetleg tetszett már neki a tavalyi CD is, annak csak ajánlani tudom.

On File – Breaking Rules

Ha megírtam volna a skót színtérbeszámolót, javarészt ennek a zenekarnak a dicsőítése szerepelt volna benne, ugyanis egyértelműen kijelenthető, hogy a szoknyások legjobb bandájáról van szó. Viccesen hangzik, de az egész album egy kaptafára épül, a számok ugyanolyan

ritmusúak, csakúgy, mint az On The Job esetében, bár itt kicsit gyorsabbak a dalok. A Schooldays mintha csak rólam szólna – elvileg ezek lennének a legszebb évek, de mégsem voltak azok az énekes számára, mert az egész dolog nem neki lett kitalálva. Aztán ott van még a másik fiatalkori dilemma, hogy mit válasszon, a hírnevet hozó focicsapatot, vagy a nőket és az italt, végül arra jut, hogy egy asszony sörrel a futballt a tv-be tudja csempészni. Vicces még a First Bird szövege is, ahol az első barátnőjével történt dolgokat énekli meg: azért érzett szerelmet iránta, mert a lány vett neki egy LP-t. A haverjai pedig nem értették, hogy miért vörösödik el, mikor kedvese megfogja a kezét. De ott van még a Breaking Rules és a Teenage is, mindkettő továbbra is a tizenéves korról szól, ebből is látszik, hogy eléggé agg korban járnak a tagok, mert most kezdték megénekelni visszaemlékezéseiket. De hogy egy kis rossz szót is kapjanak, sok helyen nagyon-nagyon nyújtják a szavakat, hogy kijöjjön a normális rímpár, de ez legyen a legkevesebb, hiszen tapasztalt zenészekről lévén szó, van, amivel ezt a hiányt ki tudják egyenlíteni. Ismét nem csalódtam a skótokban, hozzák a szokásos színvonalat.

4-Skins – The Return

Emlékszem, az utóbbi 2-3 évben sorra húzták le a régi nagy bandák, a legendák lemezeit, mondván milyen felindulásból akarnak még ezek itt valamit csinálni. Ilyen előítélettel veselkedtem én is neki a 4-Skins lemeznek, de megmondom őszintén, azt vettem észre, hogy bizony nincs itt gond, nagyon is jó munkát végeztek Hodgesék. A 14 szám között természetesen bőven vannak régi feldolgozások is, úgymint az Evil, a Sorry vagy épp a One Law for Them, de egy ilyen Oi! Legendának ez elnézhető, pláne, hogy nem is rosszak a dalok. Néhányan bírálták a Take No More szövegét, miszerint az rasszista, netalán bevándorló-ellenes, nos, azt kell mondanom, hogy a szöveg nem minden színesbőrű, hanem a bűnözői réteg ellen szólal fel, akik nem képesek beilleszkedni. Mikor elolvastam az említett dalszöveg-részletet, egyáltalán nem éreztem, hogy oda nem illő dolog van benne, teljesen vállalható. A Soldiers Gravesben állítólag a háborút éltetik, de ehhez is csak azok ragaszkodnak, akik nem olvastak korábban interjút Hodgesszel, abban le van írva, hogy ő nem támogatja a háborút, de amíg a katonáik kint vannak, addig támogatja őket. Felesleges szájtépés a szövegek miértjébe belemenni.

HardxTimes – Life is a battlefield

3 évvel az első nagylemez, a We Take Shit from No one után érezhetően nagy fejlődéssel következik az új HardxTimes album, mely ellen szintén nem lehet rossz szavunk sem. Először is kapunk 16 számot, melyek duzzadnak az erőtől, a hardcore és Oi! dallamok szinte mérnöki pontossággal vannak bemérve, a singalongoknál jobbat kívánni sem lehetne. Persze aki többet szeretne, az vegye meg a CD-t, mert az LP-n kevesebb szám van, de ne feledkezzen meg arról sem senki, hogy jár a lemezhez fotóalbum is, mely egy profi fényképész munkáit tartalmazza a párizsi szkinhedeket mutatva be. A szövegekről sajnos nem tudok nyilatkozni, még nem kaptam kézhez a szövegkönyvet. Kevés olyan zenekarral találkoztam, akik ilyen változatosan és kellő energiával tudják megkezdeni a számokat, és mindezt úgy, hogy a lelkesedés később se lohadjon le. Kedveneim az On est al és a Temps de sang, vagy a CD bónuszai között lévő Paris, amit már egy korábbi kislemezről ismerni lehet, és kell is, mert minden idők egyik legnagyobb francia Oi! himnuszáról van szó. Minden elismerésem a párizsiaké, és nem mellesleg az UVPR Recordsé, a kiváló együttműködésért. Idén inkább nem vágnék bele az év lemeze választásba, mert lehetetlen, hogy dönteni tudjak!

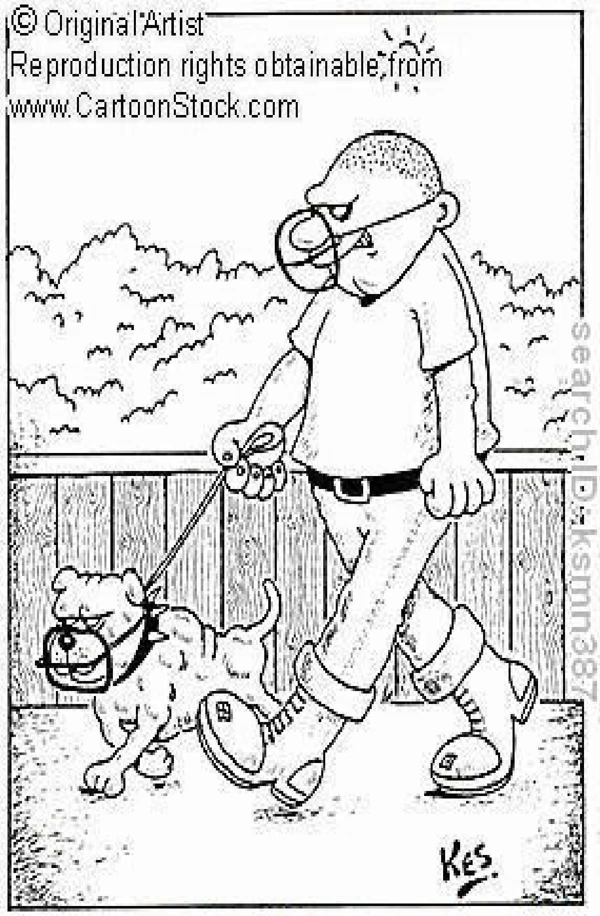
-

BÉCS 10.06.04.

A két napos osztrák punkfesztivál, a Teenage Riot első napjára esett választásunk, amikor a bécsi kilátogatást terveztük. Eredetileg négyen indultunk volna neki, és még más magyarok is csatlakoztak volna kint, de végül csak hárman vágtunk neki a kicsiny túrának: két GYMS megyei fenegyerekkel, Levivel és Vöryvel. Aki ismeri őket (a Skaland-cikkben is feltűnnek!), az tudja, hogy garantáltan jól fogod magad érezni. Ez így is történt! Talán nem árulok el nagy titkot senkinek, hogy a Hegyeshalom–Bécs vasútvonalon a magyar határ elhagyásakor eltűnik a kalauz, amit mi ki is használtunk, és mindenki csak 'halomig vett jegyet, ezért örülök neki, hogy 3000 forintból végigutaztam a Budapest–Bécs távolságot oda-vissza, a többiek pedig 90%-os jeggyel közlekedtek, nekik még ennyibe sem került a túra. Ehhez még számoljuk hozzá, hogy a bécsi metrót ötször vettük igénybe, és egyszer sem fizettünk, szóval mindenképpen jól gazdálkodtunk az utazásra szánt pénzzel. Bécsbe érkezve előbb egy, a vasútállomás szomszédságában lévő parkban fogyasztottuk el maradék hazai sörünket, egy kiszáradt kis tóban találtam egy gömb alakú gyertyát, melyet rövid futball követett. Városnézésre nem nagyon gondoltunk a péntek délutánon, és nekem furcsa volt, hogy se az Arena környékén, se sehol jártunkban-keltünkben nem találtunk élelmiszerboltot, így az újabb söradagokat egy benzinkúton kellett beszereznünk. A sétálás során kezdtek feltűnni lassan az emberek, bár még korán volt, a hátsó bejárat meg nyitva, akár be is mehettünk volna ingyen a helyre, de kijönni nem lehetett volna, mert azt később bezárták. Érdekesség, hogy bár hat zenekar is játszott az estén, mi főleg csak a **Business**t néztük meg, amire tulajdonképpen mentünk, a többi időt inkább italozással töltöttük el. Szóval pont Business előtt mentünk be másodjára az Arena termébe, ami egy aránylag nagy helynek számít, bár kisebb a szabadtéri színpadnál. Még épp volt hely az első sorban, gyorsan be is foglaltam magamnak egy helyet, szemben a hatalmas Business zászlóval. Másodjára láttam kedvenc zenekaromat, és ezúttal sem okoztak csalódást: igaz, hogy a nyugat-európai „normához” híven kb. 50 percet játszottak, de ettől függetlenül tartalmasra sikerült ezt megtölteni. Az alkoholnak köszönhetően eléggé önkívületi állapotba kerültem, csapkodtam az előttem, a színpadon lévő erősítőket, és megfogtam Mickey mikrofonjának a vezetékét, ami miatt csúnyán nézett rám, mert nem tudott elmozdulni, de aztán elengedtem, hadd örüljön. Sorra játszották a jobbnál-jobb slágereket, England 5 ezúttal sem volt, és megint hiába énekeltük a kis szünetben, nem ettől kezdték el játszani, szerintem ezt sose és sehol nem játsszák, úgyhogy innentől kezdve már nem fogom együtt énekelni a közönséggel. Az első sorban állásnak meg is lett az eredménye, másnap szépen felhorzsolódott a csípőm, de nem volt vészes. Kétszer is a színpadon találtam magam, amikor megindultak az emberek, egyik a Suburban Rebelsön volt, a másikra viszont nem emlékszem, de azt tudom, hogy fent voltam. Igazából szégyellni kéne magam, amiért annyit ittam, hogy jó sok üres folt maradjon, de utólag belegondolva csak a szép emlék marad meg. Mickey még megkérdezte, hogy ugyan kinek fogtok szurkolni a VB-n, és ekkor Angliára célzott, majd eljátszották a Guinness Boyst. Az est főzenekara egyébként a Mad Sin volt, de félelmetesen nézett ki a szünet utáni küzdőtér, ahogy szinte egy az egyben kicserélődött a közönség, a szkinhedekről a pyschobillysekre, bár itt kell megjegyezni, hogy csodálatos pin-up lányok vették körül az embert. A németek nagyon sokat játszottak, mondhatni idegesítően sokat, de hát mit lehetett tenni. Oldalt álltam egy keveset, aztán a többiek keresésére indultam. Kiváló este volt!

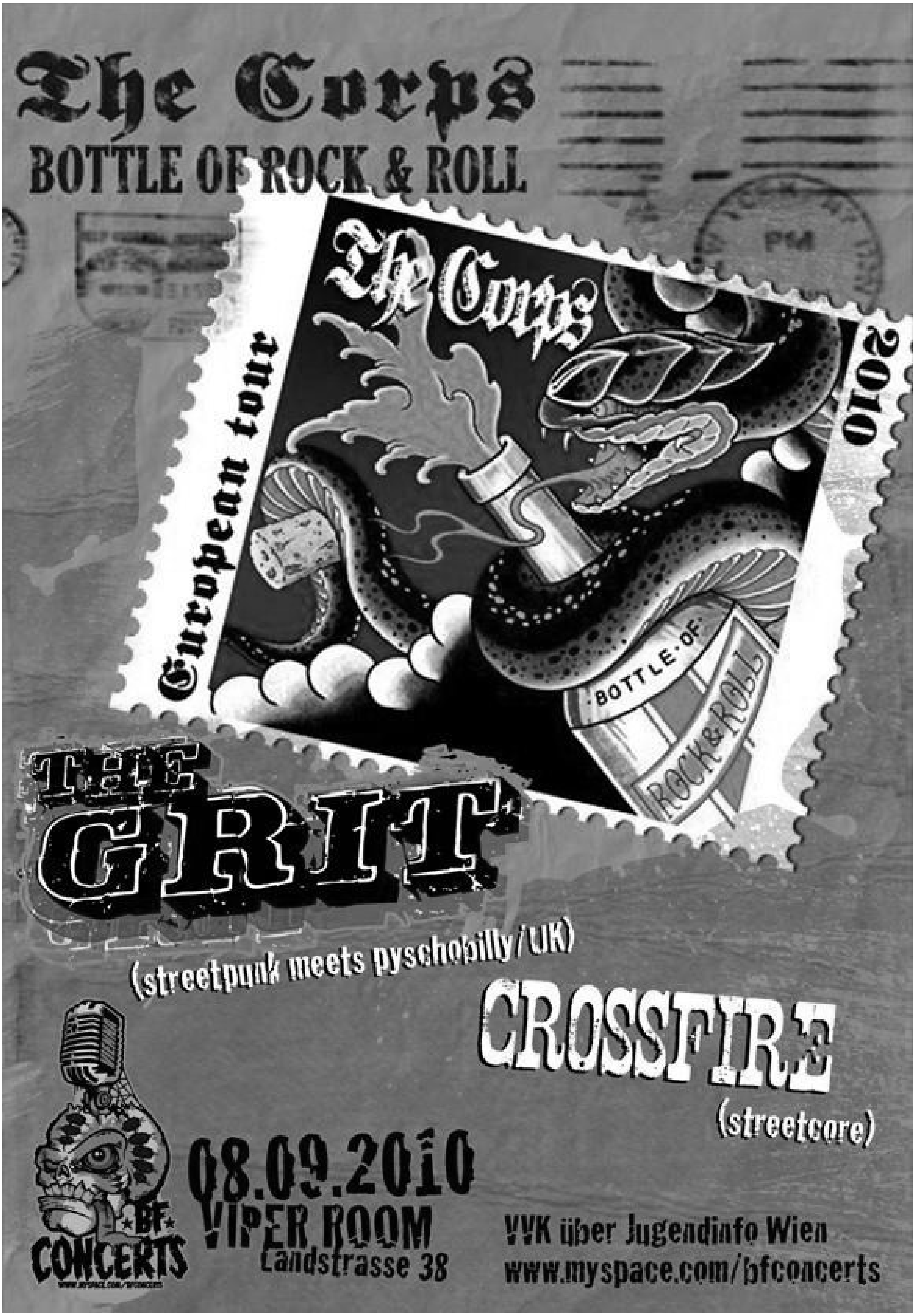

A törvénymódosítás értelmében a veszélyes gazdák is kötelesek szájkosarat viselni.

Hód Skins

The Corps
BOTTLE OF ROCK & ROLL
The Corps
European tour
2010
BOTTLE OF
ROCK & ROLL
THE GRIT
(streetpunk meets pyschobilly/UK)
CROSSFIRE
(streetcore)
08.09.2010
VIPER ROOM
Landstrasse 38
VVK über Jugendinfo Wien
www.myspace.com/bfconcerts
BF CONCERTS